

Připomínky Českého rozhlasu k vládnímu návrhu zákona o médiích veřejné služby ze dne 13. dubna 2026

VeKLEP, verze z 14. dubna 2026
čj. předkladatele MK-S 3029/2026 OLP

V Praze dne 14. května 2026

A. K návrhu obecně

Vládní Návrh zákona o médiích veřejné služby vložený Ministerstvem kultury dne 14. 4. 2026 do veřejné části portálu informačního systému Úřadu vlády VeKLEP (dále jen „Návrh ZMVS“) přináší podle našeho názoru řadu nejasností týkajících se elementárních otázek fungování a postavení médií veřejné služby, trpí formulačními a terminologickými nedostatky, je vnitřně nekonzistentní, nefunkční a neposkytuje dostatečné záruky nezávislého fungování médií veřejné služby.

Český rozhlas by se v případě přijetí Návrhu ZMVS v předloženém znění ve svém celku, a to nejen tím, jaká a jak formulovaná ustanovení obsahuje, ale také tím, jaká v Návrhu ZMVS chybí oproti současné úpravě v zákoně č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZČRo“), ocitl v situaci, kdy:

- **postavení a činnost Českého rozhlasu se ocitnou prakticky bez jednoznačné a právně jisté normativní regulace, což je zapříčiněno tím, jak nenormativně a zmatečně je Návrh ZMVS napsán, což otevře zásadní otázky ohledně právního postavení a dokonce majetku Českého rozhlasu;**
- **Český rozhlas nebude mít zákonný nárok na přidělení kmitočtů, resp. souboru technických parametrů a jejich případnou změnu pro své vysílání;**
- **vysílání Českého rozhlasu bude zakonzervováno technologicky na způsoby šíření vypočtené v Návrhu ZMVS ;**
- **tvorba a obsah Českého rozhlasu budou vyňaty z působnosti a pravomoci Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a Rada Českého rozhlasu se má stát orgánem dohledu, tj. správním úřadem;**
- **zákon nebude dále zaručovat existenci rozhlasových studií pro jednotlivé kraje a bude záviset na rozhodnutí generálního ředitele a Rady Českého rozhlasu;**
- **příspěvek ze státního rozpočtu povede přes svůj zdánlivě mandatorní charakter k podřízení Českého rozhlasu rozpočtovým pravidlům a možnosti státních orgánů žádat zpět již vyplacené části z důvodu údajného porušení vágně napsaných ustanovení o činnosti Českého rozhlasu v Návrhu ZMVS, fakticky jde o podřízení Českého rozhlasu státu a ukončení jeho nezávislosti právě přes zpětný tlak za použití instrumentů v právních předpisech upravujících rozpočtová pravidla;**
- **navrhovaná výše příspěvku je nedostačující k zajištění naplánovaných úkolů veřejné služby Českého rozhlasu v souladu s Dlouhodobými plány rozvoje Českého rozhlasu pro léta 2022–2028 a nepokrývá současné reálné náklady na zajištění definované veřejné služby dle platného Memoranda o naplňování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání na léta 2025–2030;**

- **v konečném důsledku by Návrh ZMVS v případě, že by se stal součástí právního řádu, přinesl chaos a postupné utlumení činnosti Českého rozhlasu;**
- **za závazky, které by v důsledku toho vznikly, by v konečném důsledku odpovídal stát, což by mělo dopady na daňové poplatníky.**

Vypočtené hlavní důsledky případného přijetí Návrhu ZMVS pak zcela popírají téměř všechny předpoklady a cíle vyjádřené v důvodové zprávě předkladatele.

Za nedostatečné lze považovat rovněž odůvodnění navrhované změny. Legitimní cíl navrhované právní úpravy není vůbec zřejmý. Důvodová zpráva nepředkládá přesvědčivé analýzy prokazující selhání dosavadního systému, jeho finanční neudržitelnost ani potřebu takto zásadního institucionálního zásahu. Nejsou předloženy komparativní podklady, ekonomické modely ani dopadové studie. Pokud má být opuštěn model financování, který dlouhodobě zajišťoval relativní autonomii médií veřejné služby a odpovídá běžným evropským standardům, musí být takový krok mimořádně pečlivě a věcně zdůvodněn. To se v předloženém návrhu nestalo. Důvodová zpráva neprokázala, že by byla jakákoli změna stávajícího systému financování nutná.

Z důvodové zprávy taktéž nevyplývá, proč je třeba přistoupit k nové právní úpravě. Důvodová zpráva vysvětluje nezbytnost návrhu v tom, že reaguje na dlouhodobou potřebu výslovně vymezit, co je obsahem veřejné mediální služby. Dále obsahuje pouze obecné formulace, že systematika dosavadních zákonů neodpovídá současným potřebám, že dosavadní právní rámec neumožňuje dostatečně přehledně a srozumitelně vyjádřit jejich postavení, účel, hlavní funkce a principy a že právní úprava vyžaduje modernizaci a systematické sjednocení. Obsah veřejné mediální služby je nicméně obsažen už v aktuálně platném a účinném ZČRo. Z aplikační praxe přitom nejsou známy větší problémy, se kterými by si ZČRo jako takový či výkladová praxe nedokázaly poradit. K ZČRo je již vytvořena judikatura. Nová právní úprava proto může v tomto směru přinést právní nejistotu a nepředvídatelnost, kdy nebude zjevné, zda dosavadní právní úpravu lze použít či nikoliv.

Z návrhu není patrné, zda implementuje, resp. transponuje některý z předpisů Evropské unie. Důvodová zpráva zmiňuje relevantní evropskou právní úpravu (zejm. směrnici o audiovizuálních mediálních službách (dále jen „AVMS“) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1083 (European Media Freedom Act) (dále jen „EMFA“), které stanoví společný rámec pro mediální služby v rámci vnitřního trhu, nicméně žádný z těchto předpisů není přímo v textu návrhu zákona zmíněn. Návrh a důvodová zpráva by měly explicitně reflektovat transpozici případných ustanovení AVMS, která jsou specifická pro veřejnoprávní média, a dále zejména naplnění podmínek čl. 5 EMFA.

Článek 5 EMFA stanoví, že financování poskytovatelů veřejnoprávních mediálních služeb má být založeno na transparentních a objektivních kritériích a musí jim zajišťovat přiměřené, udržitelné a předvídatelné finanční zdroje odpovídající plnění jejich funkce veřejné služby. Současně musí být nastaveno tak, aby chránilo jejich redakční nezávislost. Předložený Návrh ZMVS těmto požadavkům však neodpovídá, a to hned v několika aspektech:

- Ve vztahu k požadavku transparentních a objektivních kritérií z důvodové zprávy ani z návrhu samotného nevyplývá, na základě jaké metodiky byla stanovena konkrétní výše příspěvku ze státního rozpočtu. Pouhé „vrácení“ financování na úroveň odpovídající období let 2005/2008 (poslední zvýšení poplatků pro ČRo a ČT) nelze považovat za objektivní kritérium, neboť zcela pomíjí ekonomický vývoj posledních dvou dekad, růst mezd, inflaci, technologickou transformaci médií i rozšíření úkolů veřejné služby v digitálním prostředí. Mechanické navázání na historickou úroveň bez současné analýzy potřeb veřejné služby je arbitrární.
- Ve vztahu k požadavku přiměřenosti návrh neobsahuje přesvědčivé odůvodnění, jak byla nová výše financování stanovena a proč odpovídá rozsahu zákonných úkolů Českého rozhlasu. Zásah může mít bezprostřední dopad na schopnost plnit veřejnou službu v zákonem požadovaném rozsahu, zejména v oblasti zpravodajství, regionálního vysílání, původní tvorby, kulturní produkce či digitálních služeb.

- Ve vztahu k požadavku udržitelnosti je návrh rovněž zcela nedostatečný. Financování sice obsahuje automatický valorizační mechanismus, ale jeho zastropování na 5 % bez kumulace inflace způsobuje, že reálný rozpočet obou médií veřejné služby bude v případě vyšší míry inflace dále klesat. Stejně tak odložení aplikace inflační doložky až do roku 2028 způsobí další reálný propad rozpočtu. To je v přímém rozporu s požadavkem EMFA na udržitelné financování.
- Ve vztahu k požadavku předvídatelnosti je problematické zejména nepřiměřeně krátké období pro diskuzi, přijetí a následnou aplikaci zákona. Poskytovatelé veřejné služby potřebují plánovat výrobu, investice, technologický rozvoj, sportovní a kulturní vysílací práva i dlouhodobé smluvní závazky v horizontu několika let. Návrh počítá se změnou v krátkém časovém horizontu bez odpovídajícího přechodného období, a nerespektuje tak legitimní očekávání institucí, které již mají uzavřené závazky a rozpracované projekty. To bude mít dopad na rozsah poskytování veřejné služby, obsah pro menšinové skupiny, úroveň zpravodajství v regionech, podobně jako na znevýhodněné skupiny obyvatel.

S ohledem na výše uvedené shrnujeme, že navržený model financování **je v rozporu** s požadavky čl. 5 EMFA, oslabuje institucionální a redakční nezávislost médií veřejné služby, snižuje jejich finanční stabilitu a představuje významné riziko pro pluralitu médií a demokratickou veřejnou debatu.

Dle EMFA stát musí zajistit nezávislý dohled nad dodržováním těchto pravidel a zveřejňování jeho výsledků.

Věcné změny prováděné návrhem se týkají primárně odst. 1 a odst. 3 čl. 5 EMFA, tj. důvodová zpráva by měla obsahovat posouzení, že zejména ustanovení §§ 1 až 8 návrhu jsou v souladu s odst. 1 čl. 5 EMFA a ustanovení §§ 27 až 32 návrhu jsou v souladu s odst. 3 čl. 5 EMFA.

V návrhu chybí řádné zhodnocení dopadů návrhu zákona. Pouhé konstatování, že návrh zákona bude mít přímý dopad na státní rozpočet, je z hlediska vyhodnocení dopadů návrhu zákona absolutně nedostatečné. Podle čl. 2 Legislativních pravidel vlády musí přípravě každého právního předpisu zhodnocení dopadů předpokládané změny právního stavu dokonce předcházet.

Předpokládaný hospodářský a finanční dopad navrhované právní úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty a na podnikatelské prostředí České republiky, který je v důvodové zprávě uveden pod bodem 7, je naprosto neurčitý, neobsahuje žádné konkrétní hodnoty, na základě kterých by bylo možné dopady návrhu zákona odpovědně vyhodnotit.

Hospodářský a finanční dopad navrhovaného financování ČRo ze státního rozpočtu by se konkrétně týkal zejména České pošty jako státního podniku. Nejvyšším nákladem Českého rozhlasu na výběr a správu poplatků je platba České poště za vedení evidence poplatníků a realizaci SIPO plateb ve výši cca 90 mil. Kč ročně. V případě změny financování dojde ke snížení příjmu České pošty, což představuje významný dopad do hospodaření České pošty a případně i další výdaje státu. V této souvislosti je třeba uvést, že pokud by dále docházelo k rušení služby SIPO ze strany klientů České pošty (z důvodu, že po zrušení poplatku České televizi a Českému rozhlasu by klienti České pošty na službu SIPO neměli vázáno žádné další inkaso nebo např. jen jedno a nebylo by pro ně výhodné tuto službu využívat), mohly by být v konečném důsledku dopady na Českou poštu násobně závažnější, protože poplatek od klientů využívajících SIPO platbu je výrazně vyšší než poplatek, který České poště platí Český rozhlas.

Ve zvláštní části důvodové zprávy k § 28 a 29 se uvádí, že řada zemí přešla od poplatků k přímo rozpočtové podpoře. Tato komparace je stěžejní pro odůvodnění navrhované změny financování i vzhledem k tomu, že sám předkladatel toto ustanovení označuje jako jedno z nejdůležitějších v zákoně. Nicméně předmětná komparace systémů financování a konkrétních zkušeností ze zahraničí v návrhu chybí.

Čl. 9 odst. 2 Legislativních pravidel vlády uvádí, co má obsahovat obecná část důvodové zprávy. Lze konstatovat, že v důvodové zprávě předložené spolu se zákonem některé části zcela chybí

(např. zhodnocení, zda návrhem zákona není zakládána veřejná podpora, zhodnocení dopadů na práva a povinnosti fyzických a právnických osob.)

K tomu je třeba podotknout, že návrh musí být formulován přehledně, jednoznačně, srozumitelně, jazykově a stylisticky bezvadně (čl. 2 odst. 2 Legislativních pravidel vlády) a respektovat uznávaný jazykový standard a upřednostňovat česká slova, terminologickou jednotnost, návaznost na související právní předpisy, vymezení a definice nového právního termínu, nepoužívání slova s více významy (čl. 40 Legislativních pravidel vlády).

Návrh ZMVS ovšem obsahuje zásadní nedostatky, jako například v § 1 poslední věta neobsahuje podstatné jméno. Jsou používány v zákonech nesprávné výrazy jako například „dle“ namísto „podle“, „apod.“, v poznámce pod čarou č. 6 chybí číslo zákona, poznámka pod čarou č. 7 odkazuje na zrušený zákon o ochraně utajovaných skutečností, v § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 je část věty v množném čísle, ačkoliv v předchozí části věty je subjekt v jednotném čísle, v § 23 odst. 2 je Generální ředitel ČRo uveden s malým počátečním písmenem, ačkoliv jinak je používán s velkým písmenem. V některých případech jsou ustanovení příliš dlouhá. Návrh obsahuje vágní a nejednoznačné pojmy (*pozemní platformy, čistě zábavní pořady, čistě komerční zábava, vyvážené informace, kulturně společenská funkce* ad.). Řadu pojmů používá terminologicky nejednotně (*veřejnoprávní instituce, veřejnoprávní mediální služba, média veřejné služby, demokratické instituce* ad.). Rozumíme, že došlo k převzetí ze současné právní úpravy, nicméně pokud se připravuje nový právní předpis, měl by být připraven v souladu s Legislativními pravidly vlády (viz čl. 39 odst. 2 Legislativních pravidel vlády). V tomto smyslu je třeba celý návrh zákona zrevidovat.

V rámci obecných připomínek je také třeba konstatovat, že nesouhlasí odůvodnění některých ustanovení ve zvláštní části důvodové zprávy s návrhem zákona (např. k § 2 se uvádí kontrola ze strany NKÚ, přitom tato není obsahem právní úpravy v této části). Tj. odůvodnění konkrétních ustanovení v rámci zvláštní části důvodové zprávy by bylo třeba zpřesnit.

Oproti dosavadní úpravě v Návrhu ZMVS některé instituty absentují. Stávající ZČRo obsahuje v § 3 konkrétní technické parametry vysílání a dalších činností ČRo, které v návrhu zákona nejsou vůbec uvedeny. Stejně tak Návrh ZMVS neobsahuje oproti stávající právní úpravě ZČRo zřizování sítě vlastních zpravodajů, poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání nebo činnosti v oblastech nových vysílacích technologií. Návrh ZMVS ani v jedné z hlavních funkcí nezmiňuje výrobu a vysílání pořadů aktuálně publicistických a pořadů pro děti a mládež, rozvíjení kulturní identity obyvatel České republiky, proceduru pro zavedení inovativních platform a služeb (mechanismus nových významných služeb § 8c), či ustanovení o rozhlasových studiích (§ 12 ZČRo). Není jasné, zda absence procedury bude znamenat volnější prostor pro rozvoj online aktivity nebo naopak nejistotu z hlediska zavádění těchto služeb. Chybí povinnost vysílat do zahraničí, poskytovat alespoň na jednom vysílaném programu 24hodinovou programovou službu, včetně aktuálního zpravodajství, zákonná garance existence krajských studií, úprava multiplexu veřejné služby. Předkladatel nevysvětluje, z jakého důvodu.

Shrnutí

Na základě všech uvedených připomínek se domníváme, že Návrh ZMVS v předložené podobě není způsobilý k dalšímu legislativnímu projednání. Identifikované nedostatky považujeme za natolik zásadní, že jejich odstranění by vyžadovalo nejen podstatné přepracování návrhu v souladu s legislativními pravidly a principy tvorby právních předpisů, ale i s ohledem na samotné zachování veřejné služby v oblasti rozhlasového a televizního vysílání.

Vzhledem k tomu, že stávající systém médií veřejné služby a jejich financování je plně funkční, stabilní a předvídatelný a odpovídá požadavkům EMFA a dalším evropským předpisům, jsme přesvědčeni, že k aktuálně navrhovaným změnám není žádný důvod. Další případné vládou zamýšlené změny by měly být řešeny formou cílené a na základě široké diskuse promyšlené novely stávajících právních předpisů, nikoliv urychlenou přípravou zcela nového zákona o médiích veřejné služby.

Předložený návrh podle našeho názoru svou legislativně-technickou i systémovou kvalitou nedosahuje standardu stávající právní úpravy, vyvolává zásadní právní nejistotu ohledně institucionálního postavení Českého rozhlasu a České televize a rozbíjí dosavadní stabilně fungující systém médií veřejné služby.

Jsme přesvědčeni, že návrh ZMVS v předložené podobě je třeba zcela odmítnout.

B. Připomínky k jednotlivým ustanovením řazené chronologicky dle ustanovení Návrhu ZMVS

Vzhledem k množství právních vad, formulačních i terminologických nedostatků a nejasností představují níže uvedené připomínky Českého rozhlasu k jednotlivým ustanovením pouze ilustrativní výčet.

1. Připomínka k § 1 – zásadní

Obecně:

Ustanovení je nevhodně nadepsáno jako účel zákona, přičemž text návrhu řeší jeho cíl. Jedná se o nevhodné legislativní vyjádření, a to i z tohoto důvodu, že zákon má stanovovat práva a povinnosti, tzn. závazná pravidla. Tj. § 1 by měl být nadepsán jako Předmět úpravy a tomu by měla být přizpůsobena i formulace „Tento zákon upravuje...“. V návrhu obsažená formulace je nenormativní vyjádření, které systematicky patří do důvodové zprávy. Návrh by neměl popisovat, co má být jeho účelem, ale tento účel, resp. prostřednictvím formulace konkrétních normativních ustanovení skutečně naplnit.

Není jasné, co se rozumí nezávislostí na „přímém“ vlivu státu, a v jakém rozsahu tedy je „nepřímý“ vliv státu přípustný. Návrh proto může být v rozporu s čl. 5 odst. 1 EMFA, který vyžaduje, „*aby poskytovatelé veřejnoprávních mediálních služeb byli redakčně a funkčně nezávislí a poskytovali svým příjemcům pluralitu informací a názorů nestranným způsobem v souladu s plněním veřejné služby vymezeným na vnitrostátní úrovni v souladu s protokolem č. 29.*“

Definování nezávislosti je v Návrhu ZMVS zmatečné, roztržité a nejednoznačné. Ust. § 1 Návrhu ZMVS zakotvuje nezávislost na přímém vlivu státu, ust. § 2 odst. 2 nezávislost na výkonné moci, ust. § 3 odst. 2 stanoví, že ČRo a ČT vystupují nestranně a nezávisle. Návrh ZMVS opomíjí mnoho dalších nežádoucích vlivů na nezávislost médií veřejné služby a otevírá prostor pro nepřímý vliv státu, výkonné moci, samosprávy a dalších komerčních a vlivových subjektů. Návrh ZMVS tak připouští zásahy do vysílání, které lze považovat za zásadně nepřijatelné: ust. § 1 nepřímý vliv státu, ust. § 3 odst. 2 nepřímý vliv státních orgánů a politických subjektů atd.

Navrhovatel při vymezení účelu zákona vyjadřuje intenci zaměřit se dominantně na hospodaření, naopak zcela mlčí o smyslu (účelu) vlastního působení Českého rozhlasu. Z legislativního pohledu jde o netradiční přístup, který může ovlivnit interpretaci zákona v tom smyslu, že má veřejnou službu omezit bez ohledu na její obsah (rozsah a kvalitu služby).

Tyto obavy posiluje použití neurčitých právních pojmů jako „efektivní, transparentní, udržitelné,“ které jsou z hlediska budoucí interpretace náchylné na jejich arbitrární výklad v závislosti na libovůli interpreta.

Dalším neurčitým a obsoletním vyjádřením v § 1 je „veřejnoprávní rozhlasové a televizní vysílání“. Výraz veřejnoprávní má vyloženě právní význam ve vztahu k subjektu či materii právní úpravy, nesděljuje nic o charakteru rozhlasového (ani televizního) vysílání, a to i přes ten fakt, že se tento výraz objevuje na několika místech ZČRo. V zákoně nazvaném o médiích veřejné služby vede použití výrazu „veřejnoprávní“ k nežádoucí duplicitě pojmů.

Návrh ZMVS dále deklaruje, že „vytváří podmínky pro nezávislost médií veřejné služby na přímém vlivu státu.“ Z formulace je výkladem opaku dané, že zákon nemá vytvářet podmínky pro nepřímý

vliv státu. To koresponduje s dalšími částmi Návrhu ZMVS. Vzhledem k tomu, že nezávislost ohrožuje i nepřímý vliv, ve skutečnosti návrh zákona v úvodním ustanovení deklaruje, že takovému vlivu zákon nebrání, a tím již § 1 nezávislost vylučuje, což se pak promítá do dalších ustanovení návrhu, jak popisujeme.

Stávající ZČRo přitom pojem nezávislost spojuje (vedle nestrannosti) s rozhodováním v Radě ČRo, a to bez jakéhokoliv přívlastku, který by legalizoval jiné formy ovlivňování či nátlaku.

Význam účelu zákona v právním předpisu spočívá především v nasměrování interpretace celého textu. V tomto směru je § 1 Návrhu ZMVS sice za použití vágní terminologie výrazným vykročením k restriktivnímu výkladu obsahu veřejné služby popírající nejen její význam (význam je zde zcela opomenut a zúžen na hospodárnost), ale také nezávislost. Jde o ustanovení v konečném důsledku otevírající prostor pro omezení vysílání Českého rozhlasu.

Věta druhá:

Formulace nezávislosti médií veřejné služby na přímém vlivu státu je vágní a neodpovídá skutečnosti, protože součástí vlivu státu je i moc zákonodárná, která zákonem o médiích veřejné služby ovlivňuje, resp. určuje jejich činnost a financování ze státního rozpočtu.

Takto definovaná nezávislost se dostává do rozporu s dalšími ustanoveními vymezujícími nezávislost médií veřejné služby: v § 2 odst. 2 je nezávislost vztažena k výkonné moci, vládě, ministerstvu nebo jinému správnímu úřadu.

Z této formulace logicky vyplývá, že Návrh ZMVS vytváří podmínky pro závislost médií veřejné služby na nepřímém vlivu státu.

Požadujeme navrhované znění věty druhé zrušit a záruky nezávislého fungování médií veřejné služby navázat na Evropský akt o svobodě sdělovacích prostředků, zejména čl. 5.

Věta třetí:

Formulace „*posiluje veřejnou kontrolu*“ je vágní, protože není zřejmé, vůči čemu / komu posiluje veřejnou kontrolu.

Požadujeme formulaci „*posiluje veřejnou kontrolu*“ upravit tak, aby byla odstraněna nejasná návaznost, vůči čemu / komu se posiluje veřejná kontrola.

2. Připomínka k § 2 – zásadní

Obecně:

Jde o legislativně chaotické a potenciálně Český rozhlas destabilizující ustanovení vinou hned několika aspektů, které nenajdou nápravu ani v dalších částech Návrhu ZMVS, naopak jsou jimi dále prohlubovány (např. včetně přechodných ustanovení). Ve vztahu k § 2 jde zejména o:

- (i) Rozporné označení Českého rozhlasu jednou za právnickou osobu veřejného práva a podruhé za veřejnoprávní instituci. Zatímco v odst. 1 je jen nadbytečně rozvádět, že jde o právnickou osobu veřejného práva (jíž je z podstaty zákonného zřízení), odst. 2 je problematictější.

S tím souvisí otázka, zda Návrh ZMVS chápe Český rozhlas jako právnickou osobu veřejného práva, která má charakter veřejného ústavu, tj. není vykonavatelem veřejné správy (rozhodnutí NSS v kauze ze dne 30.3.2011, č.j. 1 As 102/2010-82 / věc Kasík proti Radě Českého rozhlasu). Tj. že se ČRo nemůže odchýlit od ZČRo (pozitivní právní úpravy) tam, kde ZČRo výslovně stanovuje rozsah či způsob zajištění určité činnosti. Tam, kde ZČRo určitou činnost Českému rozhlasu svěřuje, aniž by stanovil rozsah této činnosti nebo způsob jejího zajištění, má ČRo oprávnění rozhodnout o rozsahu činnosti a způsobu, který má vést k jejímu naplňování, tj. uplatňuje se princip řízení podle výsledku.

- (ii) Pojem „veřejnoprávní instituce“ v odst. 2 vnáší do vymezení postavení Českého rozhlasu odklon od pojetí samostatné právnické osoby. Veřejnoprávními institucemi jsou totiž v českém právním řádu i zcela jiné typy entit včetně organizačních složek státu (viz např. § 118 zák. č. 90/2024 Sb.), především však pojem veřejnoprávní instituce není právním řádem jednotně užíván a absentuje u obecného vymezení právnických osob v § 20 občanského zákoníku, jehož odst. 2 hovoří jen o „právnických osobách veřejného práva“ se zcela dostačujícím dovětkem, že ty podléhají zákonům, podle nichž byly zřízeny a že ustanovení občanského zákoníku se použije jen tehdy, slučuje-li se to s právní povahou těchto osob. Tato úprava ve spojení s odst. 1 Návrhu ZMVS by zcela dostačovala pro statutární vymezení Českého rozhlasu.

Požadujeme v případě použití termínu „veřejnoprávní instituce“ tento termín jasně vymežit.

- (iii) Zcela pak vypadlo stávající ust. odst. 3 § 1 ZČRo o tom, že stát neodpovídá za závazky Českého rozhlasu a Český rozhlas neodpovídá za závazky státu. Na tom nic nemění další zbytečně popisná a statut právnické osoby ve svých důsledcích rozmlžující poslední věta v odst. 2 v § 2 ZMVS. To, že Český rozhlas jedná samostatně svým jménem a nese odpovědnost z tohoto jednání, je sice pravda, ale vložení této věty ve spojení s předchozím textem odst. 2 prohlubuje otázku, zda účelem takového nestandardního legislativního doprovodu právě této právnické osoby není vyjádření jejího slabšího postavení oproti jiným právnickým osobám veřejného práva. Návrh ZMVS otevírá prostor na jedné straně pro podřízení Českého rozhlasu státním orgánům, ale také pro odpovědnost státu za závazky Českého rozhlasu. Na tom nic nemění ani § 27 odst. 1 Návrhu ZMVS, který přichází s další duplicitní formulací „*vlastním majetkem odděleným od hospodaření státu.*“
- (iv) Především však jak v § 2 Návrhu ZMVS, tak v jeho přechodných ustanoveních chybí vyjádření kontinuity Českého rozhlasu jako právnické osoby zřízené ZČRo. To by hypoteticky mohlo otevírat prostor pro zpochybnění vlastnictví dosavadního majetku Českého rozhlasu a vůbec právního nástupnictví. Tato obava by možná mohla být upozaděna, kdyby právě § 2 Návrhu ZMVS nepřicházel s novým definičním aparátem odchylným se od stávajícího v ZČRo.
- (v) Pro určení nezávislosti na výkonné moci není nutné, resp. dostačující toto v zákoně konstatovat, ale je stěžejní, aby zákon toto zaručoval, tzn. definovat konkrétní nástroje, které toto zaručují. Tj. aby přesně určil, které subjekty nemohou zasahovat do čeho. Jinak se jedná pouze o výkladové pravidlo, které ovšem bez další úpravy nelze aplikovat. Nadto upozorňujeme, že vymezení „nezávislé na výkonné moci“ je obsahově odlišné od „nezávislé na přímém vlivu státu“, jak v širším rozsahu uvádí § 1. Jedná se přitom o stěžejní pojem pro určení rozsahu povinností veřejnoprávních médií a dosahu vlivu „státu“, příp. „výkonné moci“. Určení nezávislosti by proto mělo být maximálně přesné stejně jako subjektů, které toto pravidlo musí respektovat. Pro definici ČT a ČRo jako samostatné veřejnoprávní instituce platí, co bylo uvedeno výše. Pokud má být definováno, na kom mají být osoby nezávislé, pak je otázkou, zda není vyjádření ve větě druhé nadbytečné (návrh obsahuje větu první), ev. zda vyjádření „vláda, ministerstvo, jiný správní úřad“ obsáhne veškeré orgány moci výkonné, resp. zda by termín orgány moci výkonné nedefinoval okruh orgánů obecnějším způsobem a v tomto kontextu lépe. Nadto se jedná o neobratnou formulaci, v právním předpisu není nutné rozepisovat „žádné“ ministerstvo, neboť to se rozumí z kontextu samo sebou. Návrh nepoužívá jednotnou formulaci, když v § 3 odst. 2 pro změnu pracuje se „státními orgány“, okruh subjektů, které nemají zasahovat do tvorby a zařazování programů, rozšiřuje o politický subjekt. Nejasné ustanovení problematizuje např. vztah ČRo a ČT a orgánu státní správy, jakým je např. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, jakož i s Radou ČRo a Radou ČT.

Požadujeme zásadní úpravu § 2, resp. nahrazení příslušných ustanovení stávajícího znění ZČRo.

3. Připomínka k § 2 odst. 3 – zásadní

Odst. 3 § 2 Návrhu ZMVS dále pokračuje v novátorství a duplicitním používání pojmů, které, pokud by byl přijat, mohou znamenat hned několik průlomů do mediálního trhu, o kterých můžeme spekulovat, zda jsou v souladu s intencí navrhovatele:

- Legální možnost vysílat jen celoplošně, tj. ne regionálně. Není zřejmé, z jakého zákona je Český rozhlas provozovatelem celoplošného rozhlasového vysílání. Zde použitý pojem implikuje pojem ze zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZRTV“);
- Není zřejmé, k jakému způsobu šíření se celoplošnost vztahuje (VKV, digitální šíření prostřednictvím jiných sítí a služeb elektronických komunikací);
- Zcela absentuje nárok na přidělení kmitočtů, resp. souboru technických parametrů a na jejich změnu (viz vynechání nároku, který je nyní obsažen v § 3 odst. 3 ZČRo včetně multiplexu veřejné služby);
- Návrh ZMVS vyjímá ČRo z obsahové regulace v § 31 a násl. ZRTV a de facto oproti vysílatelům s licenci v tomto směru jeho vysílání nereguluje. Uvedené by přineslo významné tržní důsledky a závažné porušení mj. evropského práva ze strany státu;
- Z pohledu ochrany práv jiných soukromých osob potom Návrh ZMVS otevírá prostor pro vynětí Českého rozhlasu s povinností ve vztahu k právu na odpověď a dodatečné sdělení obsažených v ZRTV.

Při výkladu, že je ustanovení o Českém rozhlasu jako provozovateli celoplošného rozhlasového vysílání stanoveno taxativně, pak by Český rozhlas nemohl provozovat regionální rozhlasové vysílání a specifikace Statutu v § 7 odst. 4 Návrhu ZMVS, podle kterého Statut upravuje zřizování studií, by byla v rozporu.

Část věty druhé za středníkem zavádí vedle pojmu „médiální veřejné služby“ uvedeného v názvu zákona, pojem „provozovatel celoplošného rozhlasového vysílání ze zákona“ ve větě první § 2 odst. 3, pojem „veřejnoprávní mediální služba“ a dále ještě pojem „veřejnoprávní provozovatel“. To způsobuje zásadní právní nejasnost zcela klíčového pojmu, na kterém je celý Návrh ZMVS založen.

Věta druhá za středníkem, podle níž se postavení Českého rozhlasu řídí tímto zákonem, je redundantní.

Požadujeme celý § 2 odst. 3 zrušit a nahradit ho stávajícím zněním § 3 odst. 1 až 5 ZČRo.

4. Připomínka k § 3

Obecně:

§ 3 výrazně zužuje stávající rozsah veřejné služby Českého rozhlasu, když ji omezuje jen na rozhlasové vysílání (a jeho šíření) bez možnosti tvorby a sdělování dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb (srov. s § 2 odst. 1 ZČRo). Zcela pak vypouští zájem na zachování mediální plurality.

V odstavci 1 věta první hovoří o „veřejné službě“, věta druhá o „veřejnoprávní mediální službě“ zatímco v § 2 odst. 3 návrhu se hovoří o „službě veřejnosti“. Chybí jednoznačné ukotvení a vymezení pojmu „veřejnoprávní mediální služba“, se kterým se v návrhu dále pracuje. Definice služby v § 3 odst. 1 návrhu do značné míry vychází z 2 odst. 1 a 2 ZČRo, nicméně je uvedena velmi neurčitou formulací, že tuto „představuje zejména tvorba a šíření obsahu ... rozhlasového vysílání“. Taková formulace umožňuje výklad, že pod definici veřejnoprávní mediální služby lze zahrnout nejen činnosti podle § 4 a 5 návrhu, ale i jakékoliv vedlejší/doplňkové činnosti podle § 6 návrhu, což dále v návrhu zákona působí výkladové potíže. Není také zřejmé nakolik odklon od dosavadní terminologie (na celém území ČR vs. celoplošné vysílání v § 2 odst. 1 ZČRo a absence zmínky o vysílání do zahraničí) znamená změnu ve smyslu, že regionální studia působící pouze v určitém regionu budou/hebudou naplňovat tuto zákonnou definici a zda k úkolům ČRo nadále patří i vysílání

do zahraničí. Podrobný výčet hlavních úkolů veřejné služby však v návrhu zákona chybí, na rozdíl od dosavadní právní úpravy (§ 2 odst. 2 zákona o ČRo), která je demonstrativním výčtem návodně vypočítává. Dále je třeba posoudit, nakolik problematické bude v důvodové zprávě nijak nekomentované vypuštění modalit naplňování veřejné služby v § 3 odst. 1 ZČRo, jakož i ostatních odstavců 3 až 6 § 3 ZČRo týkajících se mj. i vztahu s ČTÚ a obchodních sdělení, tj. tematiky upravené jinak v ZRTV.

Není zřejmé, jak má ČRo naplnit, aby jeho vysílání bylo dostupné osobám se smyslovým postižením (např. titulkování, tlumočení do znakové řeči či audio popis). Takto vymezená veřejnoprávnost naopak ve stávajícím zákoně o ČRo chybí, a to z praktických důvodů – hodí se spíše pro televizní vysílání.

Legislativní formulace „vystupují nestranně a nezávisle“, „založeno na zásadách objektivit, vyváženosti a plurality“ nejsou přesné ani dále precizované. Není např. jasné, zda nezávislost má znamenat, že do vysílání nemohou intervenovat pouze „orgány státu či politické strany“, jak uvádí důvodová zpráva, nýbrž ani orgány územní či profesní samosprávy, podnikatelské, neziskové či náboženské entity či jejich sdružení. Má ČRo pouze „vystupovat nestranně a nezávisle“ nebo má takto provozovat vysílání? Má ČRo být „založeno na zásadách...“, nebo má v souladu s nimi poskytovat veřejnou službu? Každá regulace je z povahy věci do určité míry postavena na neurčitých právních pojmech, legislativní ustanovení by však měla být formulována tak, aby umožnila aplikaci dosavadní judikatury tam, kde je to vhodné, resp. aby díky určité formulační konzistenci vůbec vznik takové judikatury umožnila.

V odstavci 2 je nekonzistentní terminologie „státní orgán“, když předchází ustanovení hovoří o „státu“, „moci výkonné“ či dokonce některé její součásti vyjmenovávají. Nadto zde v rámci povinnosti nezasahovat do programu přibývá oproti předchozím ustanovením ještě „politický subjekt“. Ačkoliv s tímto principem lze souhlasit, je nutné terminologii používat konzistentně. Pokud uvedené ustanovení hovoří o přímém zasahování, znamená to, že nepřímo tyto subjekty do vysílání zasahovat mohou?

Odpovědnost za obsah vysílání podle návrhu nesou výlučně orgány ČRo. Orgánem ČRo je Rada ČRo, Dozorčí komise ČRo a Generální ředitel ČRo (§ 9 návrhu). Za situace, že Radu ČRo volí Poslanecká sněmovna a Senát, je otázka, zda nelze dojít k závěru, že politické subjekty, resp. obě komory jako státní orgán nakonec do vysílání zasahovat mohou, neboť jinak není zcela zřejmé, jak mohou nést odpovědnost předpokládanou zákonem.

V daném kontextu je nicméně také třeba upozornit například na § 15 odst. 4 návrhu, podle kterého Rada ČRo ani její členové nesmějí přímo zasahovat do výroby a vysílání rozhlasových pořadů. Je tedy otázkou, jak mohou nést odpovědnost za obsah, když nemohou zasahovat do vysílání. Předmětné ustanovení je tedy třeba přeformulovat způsobem, aby odpovídalo skutečným záměrům předkladatele a aby byl návrh jako takový konzistentní.

5. Připomínka k § 3 odst. 1 – zásadní

Věta první: V Návrhu ZMVS chybí definice rozhlasového vysílání.

Věta druhá: V případě termínu „sociální“ je použit nepřesný překlad protokolu (č. 29) o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech: „vysoké smluvní strany, berouce v úvahu, že systém veřejnoprávního vysílání v členských zemích je přímo spjat s demokratickými, společenskými a kulturními potřebami každé společnosti a s potřebou zachovat mediální pluralitu,“.

Věta třetí: Zabezpečení přístupu k obsahu vysílání všem občanům České republiky za rovných podmínek není při současných technologických možnostech jakéhokoli způsobu šíření sítí elektronických komunikací možné.

Z formulace bezúplatnosti vyplývá, že by vše ostatní nad rámec přístupu „k obsahu svého vysílání“ mohl Český rozhlas zpoplatnit.

Věta třetí: Zcela chybí provazba na zákon č. 127/2005 Sb., zákon o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZEK“) a zde užívané pojmy (služby elektronických komunikací) namísto v Návrhu ZMVS uváděné spíše publicistické termíny „pozemní, kabelové, satelitní a online platformy“.

Věta čtvrtá: Požadavek, aby Český rozhlas zajistil dostupnost celého svého vysílání osobám se smyslovým, v případě rozhlasu sluchovým postižením, je v praxi zcela nerealizovatelný, a to i finančně.

Ustanovení se vztahuje na celé vysílání Českého rozhlasu. Ustanovení je navíc v rozporu se ZRTV, podle kterého se tato povinnost vztahuje pouze na televizní / audiovizuální vysílání: *popisnými titulky forma zpřístupňování audiovizuálních pořadů osobám se sluchovým postižením spočívající ve volitelně nastavitelném textu v českém jazyce, který je synchronizovaný se zvukovou stopou pořadu, zachycuje mluvený projev včetně významových zvuků souvisejících s dějem nevyplývající z obrazu a identifikuje mluvčí mimo obraz způsobem, jenž osobám se sluchovým postižením umožňuje orientaci v ději pořadu.* Dále dle ZRTV ani provozovatelé televizního vysílání nejsou povinni zajišťovat dostupnost osobám se smyslovým postižením u všech pořadů nebo programů: hudební televizní programy, programy místního vysílání ad. A provozovatelé televizního vysílání teprve postupně navyšují takové zpřístupňování v tzv. Akčních plánech.

Požadujeme celý § 3 odst. 1 zrušit a nahradit ho stávajícím zněním § 3 odst. 1 až 5 ZČRo.

6. Připomínka k § 3 odst. 2 - zásadní

Odst. 2 je napsán způsobem, který přináší řadu dost možná nezamýšlených důsledků, děje se tak v důsledku jeho nepromyšleného přístupu k vážným otázkám týkající se obsahu vysílání.

- V druhé větě se proti stávajícímu znění § 2 odst. 2 písm. a) ZČRo vytrácí měřitelný základ „ve svém celku vyvážených,“ což otevírá prostor k segmentaci posuzování vyváženosti nejen na jednotlivé pořady, ale dokonce jejich části.
- Z formulace zasahování do tvorby a zařazování programů vyplývá, že nepřímo může do tvorby a zařazování programů zasahovat kdokoli kromě státního orgánu nebo politického subjektu.
- Naprosto zásadní dopady přináší poslední věta tohoto ustanovení, která vyjímá tvorbu a zařazování programů nejen z pravomoci Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (viz též již zmíněný komentář k § 2 Návrhu ZMVS o vynětí Českého rozhlasu z části regulace v ZRTV), ale také dalších státních orgánů. Je nutné upozornit, že státními orgány jsou např. soudy, norma by se v tomto směru ocitla v rozporu s ústavním pořádkem a mezinárodními závazky České republiky. Vynětí z regulace ZRTV pak podtrhuje poslední věta odst. 2 v § 3, která je pak navíc utvrzena prohlášením Rady Českého rozhlasu za „orgán dohledu“ (viz níže § 9 Návrhu ZMVS).
- Není jasné, co se myslí pojmem „státní orgán“. Za státní orgány se považují ústřední orgány státní správy (ministerstva, ÚOOÚ, ČSÚ, ÚOHS, Národní bezpečnostní úřad, RRTV Správa státních hmotných rezerv atd. atd.) a další orgány státní správy (Celní správa, finanční úřady, živnostenské úřady, katastrální úřady atd.), dále soudy, policie apod. Pokud bychom vyšli z principu veřejného ústavu, znamenalo by to, že jiné subjekty do vysílání zasahovat mohou – např. orgány samosprávy (kraje, obce), zájmová samospráva (Česká advokátní komora, Česká komora architektů, Notářská komora, Česká stomatologická komora, akademické orgány vysokých škol atd).
- Návrh ZMVS přenáší odpovědnost za obsah vysílání z Českého rozhlasu na odpovědnost jeho orgánů, tj. především generálního ředitele a členů Rady Českého rozhlasu. Návrh ZMVS tak zcela neadekvátně rozšiřuje kompetenci Rady ČRo (nebo dokonce ze strany dozorčí komise), jejíž členové ani Rada jako celek ovšem podle § 15 odst. 4 Návrhu ZMVS členové nesmějí přímo zasahovat do výroby a vysílání rozhlasových pořadů. 1. Ustanovení § 3 odst. 2 je v zásadním rozporu se základními principy Rady ČRo a ČT jako kontrolních orgánů, jimiž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti ČRo a ČT a přisuzuje Radě ČRo / Radě ČT de

facto předběžnou cenzuru vysílání, což je naprosto nepřijatelné a je v rozporu s odpovědností managementu ČRo / ČT a vrcholově odpovědností generálního ředitele jako jediného statutárního orgánu ČRo / ČT.

- Rozbor důsledků této koncepce (při současném vynětí z pravomoci státních orgánů, pokud jde o tvorbu a obsah) přesahuje prostor pro připomínky k návrhu. Stačí ale uvést, že by zřejmě veškeré nároky třetích osob vycházející z odvysílaného nebo i připravovaného obsahu musely směřovat k orgánům Českého rozhlasu a například, nikoliv jako teď, k Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Dalším důsledkem pak může být osobní odpovědnost členů orgánů, jež by např. u členů Rady Českého rozhlasu (na rozdíl od generálního ředitele v pracovním poměru v režimu zákoníku práce) nebyla vůbec limitována. Nabízí se tak otázka, zda za této situace by se vůbec našli kandidáti do Rady Českého rozhlasu.
- Část věty za středníkem, podle níž odpovědnost za obsah vysílání nesou výlučně orgány Českého rozhlasu, tj. podle § 9 tři orgány – Rada ČRo, dozorčí komise ČRo a generální ředitel, zejména v případě sporu (např. sankce Rady pro rozhlasové a televizní vysílání) tuto odpovědnost zcela rozostřuje. Toto ustanovení je de facto v rozporu s § 23 odst. 1 Návrhu ZMVS, podle kterého je jediným statutárním orgánem Českého rozhlasu generální ředitel ČRo. Toto ustanovení fakticky znemožňuje Radě ČRo sankcionovat generálního ředitele za obsah vysílání, protože by byla za něj spoluzodpovědná.
- Část věty za středníkem: stanovení odpovědnosti za obsah vysílání výlučně na orgánech Českého rozhlasu je v rozporu se stávajícím Kodexem (čl. 6.16 a 6. 17), podle kterého se při přípravě obsahu zpravodajství a publicistiky Českého rozhlasu uplatňuje autonomie stanic, která spočívá zejména v povinnosti vedoucích zaměstnanců vyloučit vnější vlivy, které by mohly působit na zařazení, pořadí nebo obsah informací ve vysílání – s výslovně uvedenými výjimkami.

Požadujeme celý § 3 odst. 2 zrušit, a vyjasnit závaznost ZRTV, nikoli až v úpravě důvodů odvolání generálního ředitele.

7. Připomínka k § 4 – zásadní

Ustanovení se snaží o stanovení určité hierarchie veřejnoprávního vysílání, a to skrze tři hlavní funkce: 1) zpravodajskou, 2) vzdělávací, kulturně společenskou a publicistickou a 3) zábavní, přičemž ta poslední má být doplňková a nemá konkurovat komerčním médiím. Předně je třeba uvést, že není použita vhodná legislativní technika (pojmy jako „apod.“ nebo „čistě komerční zábava“ či „pořady čistě zábavní“ nejsou pro právní předpis adekvátní) a jsou používány neurčité pojmy, které se odlišují od kategorizace uvedené např. v § 2 odst. 2 písm. e) ZČRo a ani v jiné legislativě nejsou zavedené. Např. sportovní pořady jsou zmiňovány v rámci druhé, prioritní funkce, přestože se do značné míry jedná o pořady zábavního charakteru s vysokou komerční hodnotou.

Samo o sobě je pak spíše politickou a sociokulturní otázkou, jaké má být pořadí těchto potřeb např. nadřazení rychlého zpravodajství nad vše ostatní (viz věta v odst. 2 „Důraz je kladen na rychlé a spolehlivé informování...“ - mimochodem věta, jejíž text vyjadřuje normativní bezobsažnost charakteristickou pro celý § 4 viz výraz „důraz je kladen“), nicméně nejde o ojedinělý příklad.

Podstatné je, že v případě přijetí vyvolá § 4 chaos a erozi veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, protože jakýkoliv pokus o jeho aplikaci nebude možné posoudit z hlediska toho, zda ustanovení bylo dodrženo, anebo nikoliv.

§ 4 současně svojí vágností otevírá prostor pro (ne)přímý vliv státu, a to ve spojení s tím, co už jsme výše uvedli a dále rozvedeme v části týkající se financování a hospodaření. Je si totiž zapotřebí všimnout, že v odst. 1 a také v odst. 4, § 4 je tato hierarchizace svázána s rozdělováním veřejných prostředků. Tato ustanovení § 4 otevírají prostor pro finanční tlak na Český rozhlas, který zpětně relativizuje mandatorní konstrukci financování Českého rozhlasu dle § 28. Postup výkonné moci by mohl být takový, že dopředu finanční prostředky sice vyplatí, ale zpětně je bude zčásti nárokovat zpět do státního rozpočtu, protože nebyly použity v souladu se ZMVS, a to za pomoci instrumentů obsažených v rozpočtových pravidlech. K tomuto závažnému ohrožení financování

Českého rozhlasu na základě arbitrárního posuzování toho, zda by plnil vágní ustanovení Návrhu ZMVS, se vracíme v připomínkách k § 28 níže. Platí ale závěr, že stát by mohl požadovat vrácení části vyplaceného příspěvku s argumentem, že nedodržením hierarchie funkcí veřejnoprávního vysílání a programových priorit došlo k porušení rozpočtové odpovědnosti, jako to může činit např. u příspěvkových organizací.

§ 4 sice hovoří o třech funkcích, ale ve skutečnosti některé v sobě obsahují více funkcí, takže jich je minimálně 5, přičemž není zřejmá vzájemná hierarchie vzdělávací, kulturně společenské a publicistické funkce.

Odst. 4 pak u abstraktního nenormativního pojednání o zábavní funkci používá mj. slovní spojení „komerčním médiím v objemu čistě komerční zábavy“. Právní řád ČR tyto pojmy doteď neznal. Nelze upřít, že se občas ve veřejné diskusi používají, ale aplikace tohoto pravidla bude znovu čistě arbitrární, subjektivní, a tudíž v rozporu se zásadami aplikace právních norem v právním státu. Funkce a hierarchie veřejnoprávního vysílání, programových priorit a v návaznosti na ně rozdělování veřejných prostředků je stanovena vágně a zakládá zásadní problémy při jejím výkladu.

§ 4 odst. 1 a 2 stanovují hierarchii funkcí, které mají média veřejné služby naplňovat. Nikde však není uvedeno, podle jakého vodítka mají postupovat, pouze to, že primární je zpravodajství a až doplňkovou funkcí je zábava. Není zřejmé, zda účelem těchto ustanovení je přepočítávat na čas vynaložené výdaje. Tato ustanovení tak reálně nevytvářejí žádné pravidlo, ale pouze dávají prostor pro různou interpretaci a právní nejistotu, zdali je toto ustanovení naplňováno či nikoliv. Samotné stanovení hierarchie zároveň představuje zásah do redakční autonomie.

Zákonem stanovená hierarchie obsahu a priorit při alokaci prostředků navíc představuje nepřiměřené zasahování do obsahu veřejnoprávních médií zákonodárcem.

Ust. § 4 je navíc v rozporu s § 31 odst. 4. ZRTV, podle kterého „provozovatel vysílání ze zákona (tedy ČRo) je povinen sestavovat programovou skladbu tak, aby ve svém vysílání poskytoval vyváženou nabídku pro všechny obyvatele se zřetelem na jejich věk, pohlaví, barvu pleti, víru, náboženství, politické či jiné smýšlení, národnostní, etnický nebo sociální původ a příslušnost k menšině“.

Jednoznačné zařazení konkrétního pořadu do dané kategorie je často neproveditelné, většina pořadů plní více „funkcí“, zejména v případě pořadů zábavně-vzdělávacích.

Není jasné, zda se odkaz na poskytování vysílání v krizových situacích váže k § 31 odst. 1 písm. k) ZRTV. („Poskytnout v naléhavém veřejném zájmu státním orgánům, orgánům územní samosprávy nebo Českému hydrometeorologickému ústavu na jejich žádost nezbytný vysílací čas pro důležitá a neodkladná oznámení v souvislosti s vyhlášením nouzového stavu, stavu ohrožení státu, válečného stavu, stavu kybernetického nebezpečí, hydrometeorologické výstrahy...“) Návrh je třeba terminologicky sjednotit a provázat s existující právní úpravou.

Požadujeme celý § 4 zrušit, resp. nahrazení příslušných ustanovení stávajícího znění ZČRo.

8. Připomínka k § 5 – zásadní

§ 5 odst. 1 návrhu považuje za „další úkoly“ ČRo a ČT jejich vlastní „původní českou“ audiovizuální a rozhlasovou tvorbu „ve veřejném zájmu“. Není ovšem zřejmý vztah k hierarchii § 4 návrhu, když i tam uvedená, třetí a čistě doplňková zábavní funkce má být odůvodněná „veřejným zájmem“. Vztahuje se na vlastní produkci či koprodukcí požadavek doplňkovosti zábavní formy? Odkaz na zvláštní zákon je třeba uvést v souladu s Legislativními pravidly vlády jako na „jiný právní předpis“. Dle našeho názoru je sousloví „zejména zákonem autorským“ nadbytečné, nadto se jedná o legislativně nekonzistentní text, když v jiných ustanoveních zákon se používá výraz „autorský zákon“ (např. § 12 návrhu).

U § 5 odst. 2 návrhu není zřejmé, do jaké míry má ČRo a ČT svá vysílání archivovat a v jakém rozsahu je mají jako archivní materiály veřejnosti zpřístupňovat. V době poklesu poslechovosti

lineárního vysílání na úkor poslechu digitálních záznamů kdykoli a kdekoli je absence snahy podpořit možnosti poslechu reprodukce ze záznamu zarážející.

Požadujeme celý § 5 zrušit a nahradit ho stávajícím zněním § 3 odst. 1 až 5 ZČRo.

9. Připomínka k § 6 – zásadní

Obecně:

V ustanovení § 6 návrhu má nadpis „Vedlejší činnost“ avšak nekonzistentně hovoří o „doplňkové činnosti.“ Návrh i zde používá nevhodnou formu: „takovou doplňkovou činností může být zejména“ namísto „doplňkovou činností se rozumí zejména“. Dosavadní zákon nicméně používá termín doplňkové služby, přičemž není jasný odklon od dosavadní terminologie – pojem činnost se ovšem jeví být širší než pojem služba.

Dosavadní úprava doplňkovou službu nedefinuje, ovšem ani návrh nové úpravy doplňkovou činnost nevymezuje jednoznačně, leč pouze příkladmo. V kontextu § 6 odst. 3 návrhu se nabízí otázka, zda doplňková činnost může být vyvíjena v rozporu s jinými právními předpisy než těmi, které jsou výslovně uvedené, absentuje přinejmenším slovo zejména.

§ 6 odst. 3 návrhu vyžaduje, aby příjmy z „doplňkové činnosti“ byly použity „přednostně k úhradě nákladů na veřejnou službu nebo k rozvoji této služby“, při užším výkladu mohou být tedy použity k rozvoji doplňkových služeb pouze menší měrou, což se však jeví být v určitém rozporu s § 27 odst. 4 návrhu, který stanoví, že ČRo ani ČT „nesmí vytvářet zisk za jiným účelem, než je zajištění a rozvoj veřejnoprávní mediální služby.“ Jak uvedeno v kontextu § 3 návrhu výše umožňuje příkladná definice veřejnoprávní mediální služby výklad, že její součástí jsou též doplňkové činnosti.

K terminologické nejasnosti dále přispívá i kvalifikace „doplňkových činností“ jako „podnikatelských činností“ v §30 návrhu o odděleném účtování. Pojem „podnikatelská činnost“ se přitom nutně nemusí vztahovat pouze na „doplňkové“ činnosti podle § 6 návrhu, což je zřejmé ze stávající úpravy, která podnikatelskou činnost vymezuje v § 11 ZČRo.

Problematická je i formulace § 6 odst. 1 návrhu, kdy „vedle naplňování svých hlavních úkolů veřejné služby“ může ČRo vykonávat i „další činnosti...“ tj. vedlejší / doplňkové činnosti. Není však zřejmé, co je míněno oněmi „hlavními úkoly“ – míní se tím všechny tři „hlavní funkce“ uvedené v § 4 návrhu anebo též „další úkoly a činnosti“ podle § 5 návrhu?

Dále uvádíme, že chybí oprávnění k podnikání (na rozdíl od § 10 odst. 1 písm. b) ZČRo). Vzhledem ke skutečnosti, že některé právní předpisy činí rozdíl mezi činností a podnikáním (např. § 25 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných rejstřících („předmět činnosti nebo podnikání...“). Obavu, že by podnikání mohlo být vyňato z rozsahu toho, co může Český rozhlas v rámci doplňkové činnosti vykonávat, svědčí rovněž odst. 3, kde se hovoří o příjmech, nikoliv o zisku. Podnikatelské činnosti zmiňuje až § 30 týkající se účtování, legislativně správnější by bylo v § 6 zmínit, že podnikatelská činnost je jednou z možných činností.

Požadujeme § 6 zcela přepracovat dle příslušných ustanovení stávajícího ZČRo.

Příklady požadovaných změn k § 6:

10. Připomínky k § 6 odst. 3 – zásadní

V odst. 3, § 6 není zohledněno odečtení nákladů v předchozích odstavcích popsané činnosti a je tak napsáno tak, že by výkon takových činností prakticky nebyl možný, protože by Český rozhlas nemohl hradit náklady na jejich uskutečnění vynaložené (např. náklad na uspořádání kulturní akce).

Odst. 3, § 6 potvrzuje vynětí Českého rozhlasu z regulace ZRTV vyjma ustanovení o rozsahu a charakteru reklamy a sponzoringu. Vzhledem k vynětí z působnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání by zřejmě i nad tím vykonávala kontrolu Rada ČRo, což je sice řešení možné, ale z hlediska procesně-správní těžko představitelné, navíc zcela bez sankčního doprovodu směrem k Českému

rozhlasu (srov. nynější sankce v ZRTV). Návrh ZMVS tak zakládá nerovné postavení soutěžitelů na trhu reklamy a sponzoringu v rozhlasovém vysílání minimálně v tom směru, že by byly posuzovány dvoukolejně a za použití jiných procesních a sankčních instrumentů.

Výčet právních předpisů, ve vztahu k nimž nesmí být v rozporu doplňkové činnosti Českého rozhlasu, otevírá možnost nedodržovat při výkonu doplňkové činnosti jiné než taxativně vyjmenované právní předpisy.

Požadujeme toto ustanovení zcela přepracovat dle příslušných ustanovení stávajícího ZČRo.

Pokud je příspěvek určený na zajištění veřejné služby Českého rozhlasu stanoven ve výši odpovídající částce vybraných rozhlasových poplatků ve výši před novelou zákona o rozhlasových a poplatcích dle zákona č. 119/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, pak by se měl analogicky vrátit před tuto novelu i rozsah obchodních sdělení dle § 51 ZRTV, tj. 3 minuty reklamy denního vysílacího času na celoplošných vysílacích okruzích, 5 minut denního vysílacího času na místních okruzích a co do rozsahu neomezený sponzoring.

Požadujeme v případě ponechání příspěvku ze státního rozpočtu ve výši odpovídající výnosům z výběru rozhlasových poplatků před novelou zákona o rozhlasových a televizních poplatcích zákonem č. 119/2025 Sb. analogicky vrátit i ustanovení § 51 odst. 1 ve znění před novelou zákonem č. 119/2025 Sb.

11. Připomínka k § 7 odst. 2 – zásadní

Není řešena závaznost stávajícího Kodexu Českého rozhlasu do doby přijetí nového, toto ustanovení absentuje v přechodných ustanoveních. Totéž platí o stávajícím Statutu Českého rozhlasu, jehož účinnost není prolongována přechodnými ustanoveními v § 33 Návrhu ZMVS.

Pokud jde o Kodex Českého rozhlasu, Návrh ZMVS vnáší nejasnost ohledně jeho schvalování. Podle § 7 odst. 3 Kodex schvaluje Rada, zároveň v § 15 odst. 1 písm. f), který je doslovně převzatý ze stávajícího ZČRo, zůstává v působnosti Rady ČRo: „předkládat Poslanecké sněmovně ke schválení Kodex Českého rozhlasu,“.

Tento rozpor zakládá nejasnost, kdo Kodex ČRo fakticky schvaluje.

Zavázat všemi ustanoveními Kodexu nejen zaměstnance, ale i další osoby podílející se na tvorbě či vysílání programů Českého rozhlasu nelze. Stávající Kodex obsahuje ustanovení, která jsou závazná pouze pro zaměstnance ČRo a ustanovení, která jsou závazná pro „pracovníky ČRo“, jimiž se rozumějí zaměstnanci a externí spolupracovníci, se kterými ČRo sjednal smlouvou ujednání o závaznosti Kodexu.

Vůči „dalším osobám podílejícím se na tvorbě či vysílání programů Českého rozhlasu“, tj. působícím většinou na základě smlouvy, nelze při porušení Kodexu uplatňovat sankci podle zákoníku práce.

Požadujeme § 7 zcela zrušit.

Doporučujeme, aby se po novele ZČRo zákonem č. 225/2023 Sb., na základě které volí členy Rady ČRo nejen Poslanecká sněmovna, ale i Senát, promítl tento princip i na schvalování Kodexu, tj. aby byl Kodex schvalován jak Poslaneckou sněmovnou, tak zároveň i Senátem.

12. Připomínka k § 7 odst. 3

Ustanovení přebírá ze stávajícího ZČRo formulaci „pracovní kázně“, která pochází ze zákoníku práce č. 65/1965 Sb. § 52 zákoníku práce č. 262/2006 Sb. ve znění novel už pojem pracovní kázeň neobsahuje. Nahrazuje ho pojem „povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci“.

Doporučujeme upravit v souladu s aktuálním zněním zákoníku práce.

13. Připomínka k § 9 - zásadní

Podle důvodové zprávy návrh zcela přebírá dosavadní ustanovení zákonů o ČRo a ČT, nicméně působnost jednotlivých orgánů se drobně od dosavadní právní úpravy odlišuje.

Přestože by se tak mohlo zdát, že struktura orgánů Českého rozhlasu zůstává stejná jako ve stávajícím ZČRo a že se nemění, byl by to zcela povrchní pohled. Podstatnou změnou je skutečnost, že z Rady Českého rozhlasu činí Návrh ZMVS správní orgán = „orgán dohledu“. Jde o revoluční průlom do dosavadního pojetí. Písm. a) § 9 je v tomto ve shodě s některými dalšími a shora již zmíněnými částmi návrhu, jež explicitně vyjímají Český rozhlas z dosavadní regulace Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

Není zřejmé, zda navrhovatel domyslel otázku aparátu takového nově zřizovaného orgánu, resp. jeho úřadu. Je zjevné, že profesionální a řekněme třeba jen řádné plnění role, kterou doteď v řadě ohledů plní Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, by vyžadovalo alespoň minimální úřad. Návrh ZMVS tak generuje skryté náklady pro daňové poplatníky, který důvodová zpráva zcela zamlčuje.

Dále „zesprávnění“ Rady Českého rozhlasu může a z pohledu právního státu by mělo přinést aplikaci správního řádu, soudní přezkum jejich rozhodnutí se všemi důsledky. Reálně tím může dojít k naprostému ochromení činnosti Rady Českého rozhlasu v její současné podobě. Stačí srovnat s úřadem a správně-právními mechanismy, jimiž disponuje Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Uvážíme-li, že samostatný orgán dohledu chce navrhovatel také pro Českou televizi, násobí se náklady a byrokratizace celého procesu kontroly.

Přívlastek „vrcholný“ (orgán dohledu) v písm. a) pak přes svoji nezažívanost stvrzuje již shora vyslovený předpoklad výsostné role, kterou Návrh ZMVS Radě Českého rozhlasu ve správně-právním dohledu hodlá přisuzovat.

Návrh způsobuje nejednoznačnost definice Rady ČRo, když podle § 9 písm. a) je „kolektivním orgánem veřejné kontroly a vrcholným orgánem dohledu nad činností Českého rozhlasu“, přičemž hned v následujícím § 11 odst. 1 je Rada ČRo definována jako orgán, „jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti Českého rozhlasu“. Z důvodové zprávy vyplývá, že nemá jít o vymezení nové působnosti, nicméně tato nejednoznačnost vyvolává přinejmenším dohady ohledně úmyslu zákonodárce.

Další neobvyklou formulaci pak přináší písm. c) u generálního ředitele, jehož označuje za „výkonný orgán, který zastupuje Český rozhlas navenek“ namísto jednotného užití v právním řádu ustáleného výrazu „statutární orgán“, který je uveden v § 23 odst. 1 Návrhu ZMVS dle stávajícího ZČRo. Působí nadbytečně a nepřípadně v § 9 používat u generálního ředitele ústavněprávní titulování vlastní jiným orgánům. V důvodové zprávě k Návrhu není vysvětleno, proč se namísto standardního pojmu statutární orgán používá individuální výkonný orgán, když tento může zastupovat ČRo navenek bez jakéhokoliv omezení. Není tak zřejmé, jaký má tato terminologická změna oproti dosavadní úpravě smysl?

Tato připomínka k definici generálního ředitele je motivovaná tím, aby právní řád nebyl zaplevelován duplicitou a nepřípadným titulováním.

A dále: V případě Rady ČRo a generálního ředitele v detailu odlišné definice Rady ČRo od § 11 odst. 1 Návrhu ZMVS (Rada) a § 23 odst. 1 ZMVS (generální ředitel) a v případě dozorcí komise duplicitní definice dozorcí komise dle § 21 ZMVS jsou v případě Rady ČRo a generálního ředitele matoucí a ve všech případech nadbytečné.

Viz též zásadní připomínka k odpovědnosti orgánů Českého rozhlasu v § 3 odst. 2.

Požadujeme § 9 zcela zrušit.

14. Připomínka k § 11 až 15 – zásadní

Text vychází s drobnými odchylkami ze stávající právní úpravy. Nicméně důvodová zpráva uvádí, že návrh v plném rozsahu přebírá dosavadní právní úpravu, aniž by vysvětlovala dílčí změny kompetencí popsané dále.

V kontextu celého Návrhu ZMVS lze u úpravy kompetencí Rady Českého rozhlasu uzavřít, že by přinesl řadu sporů ohledně postavení, odpovědnosti a způsobu rozhodování a přezkumu rozhodnutí tohoto orgánu. Ve výčtu působnosti v § 15 pak není vůbec zohledněna působnost vyplývající z vynětí z regulace Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, což může vyvolat další spory, zda Český rozhlas zmatečná úprava v Návrhu ZMVS skutečně vyjímá.

Požadujeme zásadní úpravu pro vyloučení výše uvedených pochybností.

15. Připomínka k § 13 odst. 1 písm. c)

Došlo ke změně textace, a to z dosavadního „nevykonávání funkce po dobu delší než 3 měsíce“ jako takové na obligatorní odvolání z funkce „nezúčastňuje-li se“ schůzí Rady ČRo po dobu delší než 3 měsíce. Tato reformulace se nejeví jako vhodná, neboť výkon funkce člena Rady nespočívá pouze v (pasivní) účasti na zasedáních Rady ČRo. Pro srovnání lze odkázat na § 23 odst. 7 písm. d) návrhu, který se týká Generálního ředitele ČRo a i zachovává formulaci „nevykonává-li ... funkci.“ Nevidíme důvod formulaci měnit.

Požadujeme zachování příslušného ustanovení dle stávajícího ZČRo.

16. Připomínka k § 15 – zásadní

Ze stávajících kompetencí Rady dle § 8 odst. 1 ZČRo jsou vypuštěna ustanovení, která se týkají souhlasu ke zřízení nebo zrušení rozhlasového studia Českého rozhlasu (písm. g), schvalování nové významné služby (písm. m) a Memoranda (písm. p) a na ně navazujících ustanovení (§ 9 odst. 9 ZČRo, § 8c ZČRo a § 9 odst. 7 písm. a).

Memorandum, které je výsledkem konsensu v rámci celého duálního systému a pětiletou délkou umožňuje Českému rozhlasu reagovat na vývoj a změny v dané oblasti, považujeme za adekvátní způsob podrobnější specifikace rozhlasové veřejné služby.

Požadujeme zachování příslušných ustanovení k rozhlasovým studiím, novým významným službám a Memorandu dle stávajícího ZČRo.

17. Připomínka k § 15 odst. 1 písm. c) – zásadní

Kompetence Rady ČRo kontrolovat „plnění povinnosti Českého rozhlasu převádět a používat výnosy z vysílání reklam v souladu s tímto zákonem“ je nesplnitelná, protože ČRo ani dle Návrhu ZMVS, ani dle ZRTV a ani dle stávajícího ZČRo takto žádné výnosy z vysílání reklam nepřevádí a v Návrhu ZMVS není žádné používání výnosů z reklam uvedeno.

Požadujeme slova „plnění povinností Českého rozhlasu převádět a používat výnosy z vysílání reklam v souladu s tímto zákonem“ zrušit.

18. Připomínka k § 21 odst. 1

Návrh ZMVS upravuje Dozorčí komisi ČRo, přičemž v plném rozsahu přebírá dosavadní právní úpravu, jak uvádí i důvodová zpráva. V § 21 Návrhu je v souladu s dosavadní úpravou uvedena povinnost Dozorčí komise ČRo „sledovat, zda jsou finanční zdroje a majetek Českého rozhlasu účelně a hospodárně využívány“. Vzhledem k tomu, že Návrh ZMVS nově předpokládá paralelní kontrolu hospodaření ze strany NKÚ, může docházet k rozporům kontrolních závěrů dozorčí komise, resp. Rady ČRo dle § 15 odst. c) a NKÚ.

Doporučujeme specifikaci kontrolních kompetencí Rady ČRo a NKÚ tak, aby se nepřekrývaly.

19. Připomínka k § 23 odst. 7 písm. a) – zásadní

U důvodu odvolání generálního ředitele byla vložena poznámka pod čarou č. 9 odkazující na neplnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů: „Například zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů...“ ačkoliv jiná část návrhu Český rozhlas zavazuje jen k plnění ustanovení o reklamě a sponzoringu. Není jasné, zda navrhovatel učinil poznámku pod čarou jen s touto intencí, nebo hodlá zavázat Český rozhlas i k obsahovým povinnostem dle tohoto zákona, což by bylo v rozporu s jinými již zmíněnými částmi návrhu a což by legislativně technicky rozhodně neměl činit prostřednictvím poznámky pod čarou.

20. Připomínka k § 23 odst. 9 – zásadní

V Návrhu ZMVS jsou zcela vypuštěna ustanovení opravňujícího generálního ředitele s předchozím souhlasem Rady ČRo zřizovat a zrušovat rozhlasová studia s výjimkou zrušení rozhlasových studií v sídle krajů (§ 9 odst. 9 ZČRo). Tuto problematiku přesouvá pouze na úroveň Statutu – dle § 7 odst. 4 musí Statut ČRo upravovat mj. zřizování studií, přičemž změny Statutu schvaluje Rada. Zároveň je ovšem v odst. 9 generálnímu řediteli ponecháno oprávnění po projednání s Radou Českého rozhlasu jmenovat a odvolávat ředitele rozhlasových studií.

Požadujeme zachovat příslušná stávající ustanovení ZČRo.

21. Připomínka k § 27 odst. 1 – zásadní

Druhá část první věty odst. 1, že vlastní majetek Českého rozhlasu je oddělen od majetku státu, je nadbytečná. Místo ní by v tomto paragrafu nebo v úvodních ustanoveních zákona měla být vrácena věta z § 1 odst. 3 ZČRo, totiž že *stát neodpovídá za závazky Českého rozhlasu a Český rozhlas neodpovídá za závazky státu*. Dovětek o odděleném majetku je matoucí, jak již jsme zmínili výše, může otevírat interpretační diskusi, zda novým zněním nechtěl Návrh ZMVS vzájemnou odpovědnost založit.

Požadujeme druhou část věty první zrušit a na vhodné místo zákona vrátit větu z § 1 odst. 3 stávajícího ZČRo: „*stát neodpovídá za závazky Českého rozhlasu a Český rozhlas neodpovídá za závazky státu*“.

22. Připomínka k § 27 odst. 2 – zásadní

Účinnosti odst. 2 by musela předcházet změna čl. 97 Ústavy, ten zatím omezuje působnost Nejvyššího kontrolního úřadu na *kontrolu hospodaření se státním majetkem a plnění státního rozpočtu*. Takto kumulativně stanovený rozsah kontroly NKÚ se promítá i do § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o NKÚ“): NKÚ vykonává kontrolu „hospodaření se státním majetkem a s finančními prostředky vybíranými na základě zákona ve prospěch právnických osob s výjimkou prostředků vybíraných obcemi nebo kraji v jejich samostatné působnosti“, a to podle § 4 odst. 2 písm. b) u právnických osob.

Rozsah kontroly je v Ústavě i v zákonu o NKÚ stanoven kumulativně (jakkoli praxe tomu ne vždy odpovídá).

NKÚ podle čl. 97 odst. 1 Ústavy ČR vykonává kontrolu hospodaření se státním majetkem a plnění státního rozpočtu a v souladu s 3 odst. 1 písm. a) a 2 písm. b) zákona o NKÚ by se měla vztahovat pouze k využití prostředků ze státního rozpočtu ze strany ČRo, nikoli ostatních zdrojů financování ČRo.

Jak Český rozhlas dlouhodobě a opakovaně deklaruje, kontrole ze strany NKÚ se nijak nebrání.

Požadujeme, aby navazující novela zákona o NKÚ vzhledem k specifické činnosti Českého rozhlasu po příslušné novele Ústavy zohlednila na základě analogie s Českou národní bankou při rozsahu

kontroly specifika kreativních stránek činnosti ČRo a obsahu vysílání a NKÚ prověřoval, zda hospodaření s veřejnými prostředky je v souladu s právními předpisy.

V tomto smyslu se vyjádřil i prezident NKÚ Miloslav Kala: „NKÚ by měl v každém případě respektovat specifickou funkci veřejnoprávních médií v demokratickém státě spočívající v poskytování veřejné služby a vyvarovat se hodnocení obsahové nabídky a zaměření veřejnoprávního vysílání.“

23. Připomínka k § 27 odst. 3 – zásadní

§ 27 odst. 3 je nadbytečný, reaguje pravděpodobně na návrh nového zákona o účetnictví, který připravila předchozí vláda a je aktuálně projednáván v Parlamentu ČR <https://www.psp.cz/sqw/text/orig2.sqw?idd=266151>, kde je termín účetní jednotka veřejného sektoru obsažen (§ 10 odst. 3 návrhu zákona o účetnictví – sněmovní tisk č. 63). Ustanovení § 10 odst. 3 písm. j) a k) návrhu zákona o účetnictví explicitně vyjmenovává mezi těmito účetními jednotkami veřejného sektoru i ČT a ČRo. Jedná se o novou úpravu, která je transpozicí práva EU. Upozorňujeme nicméně, že pokud by toto nadbytečné ustanovení mělo být zachováno, je třeba uvést jeho účinnost do souladu s účinností nového zákona o účetnictví (ten má předpokládané nabytí účinnosti k 1. 1. 2028, tj. o rok později).

Pokud je záměrem tohoto ustanovení podřídit účetnictví Českého rozhlasu rozpočtovým pravidlům dle předpisů platných pro účetní jednotky veřejného sektoru, je třeba uvést, že účetnictví veřejného sektoru není vhodné pro podnik typu Českého rozhlasu (srov. vyhl. č. 383/2009 Sb.).

Požadujeme toto ustanovení zrušit.

24. Připomínka k § 27 odst. 4 – zásadní

Formulace věty první a věty druhé před středníkem je při použití pojmu „zisk“ a „kladné hospodářské výsledky“ pro instituci typu Českého rozhlasu (veřejného ústavu) vadná. Zcela přitom opomíjí povinnost ČRo stanovit (ve Statutu) pravidla pro používání finančních zdrojů při poskytování veřejné služby v rozsahu a způsobem, který naplňuje požadavky vyplývající z práva Evropské unie pro použití pravidel státní podpory ve veřejnoprávním vysílání.

Kladný hospodářský výsledek, tzn. rozdíl mezi výnosy a náklady se v účetnictví označuje jako zisk. V tomto smyslu není důvod užívat v každé větě předmětného odstavce jinou terminologii, nadto ještě uvádět zisk v závorce, nejedná se o legislativní zkratku, jde o legislativně neobvyklé vyjádření. Stejně tak není vhodné ustanovení, že se nevyplácí zisk „žádným soukromým osobám“. Není vůbec zřejmý účel uvedeného ustanovení. U ČRo a ČT jako subjektů veřejného práva takový postup vůbec nepřichází do úvahy, naopak lze si představit, že by ČRo a ČT mohly výnosy vracet do státního rozpočtu, což však návrh zákona neřeší, ač by vyloučení takového postupu bylo s ohledem na deklarovanou nezávislost ČRo i ČT vhodné.

Znovu upozorňujeme na to, že definice veřejnoprávní mediální služby je velmi neurčitá a potenciálně zahrnuje jakékoli doplňkové / podnikatelské činnosti, přičemž není jasný vztah požadavku na reinvestici zisku na zajištění a rozvoj veřejnoprávní mediální služby a ustanovení § 6 odst. 3, podle kterého příjmy z doplňkových činností mají být použity „přednostně k úhradě nákladů na veřejnou službu nebo k rozvoji této služby.“ Není jasné, co se kterou službou míní.

Požadujeme zrušení této části § 27 odst. 4 a její nahrazení stávajícím zněním § 11 odst. 2 a 3 ZČRo.

25. Připomínka k § 28 – zásadní

Ustanovení týkající se financování ČRo je nejasné a neúplné a zakládá nejistotu ohledně vyplácení příspěvku ze státního rozpočtu ČR. Není řešeno, kdy a kým a kam bude „pravidelný roční příspěvek“ poskytován. § 28 neobsahuje splatnost státního příspěvku (!), čímž znovu může vystavit Český rozhlas existenciální hrozbě. Tím se dostáváme k možnému odkládání plateb (splatnosti) či jejich dávkování, které v sobě skrývá – navzdory mandatornímu charakteru – tvorba a schvalování

rozpočtu, a to dokonce, kdyby splatnost byla do návrhu doplněna. Jde přitom o zásadní faktory s ohledem na závislost státního rozpočtu na každoročním schvalování v Poslanecké sněmovně PČR včetně možných rozpočtových provizorií.

Dále není řešena situace rozpočtového provizoria. Není zřejmé, kdy budou roční příspěvky ČRo vyplaceny a zda tak bude činěno každý rok ve stejném termínu. Chybí také ochranný mechanismus pro případ, kdy by byla výše příspěvku zamrzána nebo snížena mimo inflační index.

Podle § 28 odst. 1 návrhu se příspěvky ze státního rozpočtu poskytují na zajištění veřejné služby ve smyslu § 4 návrhu. Veřejnoprávní mediální služba je nicméně definována v § 3 návrhu šířeji a zahrnuje přinejmenším také další činnosti podle § 5 návrhu a s ohledem na neurčitost definice potenciálně i doplňkové činnosti podle § 6 návrhu. Rada ČRo přitom dohlíží na plnění úkolů veřejné služby podle § 3 až 5 návrhu (viz § 20 odst. 1 písm. i) návrhu). Finanční prostředky ze státního rozpočtu nicméně mohou ČRo i ČT použít pouze na výdaje dle § 4 návrhu, není tedy zřejmé, jakým způsobem mají být financovány další povinné úkoly a činnosti podle § 5 návrhu. Mohou být financovány pouze z výnosů těchto činností, popř. doplňkových činností podle § 6 návrhu? Vzhledem k nejasnému vymezení činností existuje rovněž riziko, že určité činnosti mohou být kvalifikovány jak ve smyslu § 4 návrhu, tak ve smyslu § 5 návrhu.

K financování Českého rozhlasu ročními příspěvky ze státního rozpočtu při současném zrušení zákona o rozhlasových a televizních poplatcích lze dále uvést, že český právní řád s tímto modelem nepočítá v dalších právních předpisech tak, aby byla zajištěna nezávislost Českého rozhlasu na výkonné moci, a to bez ohledu na úvodní deklarace Návrhu ZMVS. Tento teoretický model je možný v právních řádech, kde je promítnut do řady dalších předpisů a záruk, nikoliv jednoduchou a nepromyšlenou úpravou v Návrhu ZMVS.

Podstata prolomení nezávislosti totiž netkví v tom, že by příspěvek nebyl vyplacen jako tzv. mandatorní výdaj ze státního rozpočtu, ale – pomíneme-li jeho nedostatečnou základní výši ve vztahu k současnému rozsahu veřejné služby Českého rozhlasu – v následném tlaku na Český rozhlas výkonnou mocí prostřednictvím potenciálně účelového uplatňování rozpočtových pravidel.

Prostřednictvím instrumentů vlastním ministerstvům, rozpočtovým a příspěvkovým organizacím státu v oblasti veřejných rozpočtů, tak může výkonná moc za použití vágní hierarchie „funkcí veřejnoprávního vysílání“ v § 3 Návrhu ZMVS nárokovat část státního příspěvku zpětně, a tím dostávat Český rozhlas pod tlak výkonné moci.

Instrumentálně by k tomu exekutivní moc mohla použít zejména nástroj finanční kontroly ze strany ministerstev, popř. finančních úřadů podle § 39 a násl. zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a sankce ukládané podle tohoto zákona včetně zpětných odvodů, zejména s účelovou argumentací o vynaložení v rozporu s funkcemi „veřejnoprávního vysílání“. Český rozhlas by se po přijetí modelu státního příspěvku ze státního rozpočtu ocitnul pod definicí veřejných institucí pro účely rozpočtové odpovědnosti (§ 3 písm. f bod 1., popř. podle písm. m), což by mohlo být v rozporu s deklarovanou nezávislostí.

Pokud by bylo nadále uplatňováno financování ČRo ze státního rozpočtu, požadujeme doplnění ustanovení specifikujících vyplácení „pravidelného ročního příspěvku ze státního rozpočtu ČR“.

Doporučujeme zachovat financování ČRo formou rozhlasových poplatků podle zákona o rozhlasových a televizních poplatcích.

26. Připomínka k § 28 odst. 2 – zásadní

Navrhovaná výše příspěvku je nedostačující k zajištění dlouhodobě naplánovaných hlavních úkolů veřejné služby Českého rozhlasu. Zároveň nepokrývá současné reálné náklady na zajištění definované veřejné služby dle platného Memoranda o naplňování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání na léta 2025–2030.

Návrh ZMVS ani důvodová zpráva neobsahují elementární výpočet a odůvodnění stanovení výše příspěvku ve výši 2 065 766 000 Kč. Jde přitom o esenciální východisko i pro příspěvky pro

následující kalendářní roky a stanovení příspěvku je tak nutno podrobně odůvodnit, doložit a podrobit veřejné diskuzi.

Pokud má být v zákoně uvedena fixní částka, která se použije pouze pro první kalendářní rok účinnosti zákona, mělo by to být v zákoně explicitně uvedeno.

Navržené významné snížení příjmů Českého rozhlasu v tak krátkém časovém horizontu vystavuje Český rozhlas finanční nestabilitě a hrozbě platební neschopnosti se všemi důsledky z toho vyplývajícími, včetně potencionálních soudních sporů.

Pokud by bylo nadále uplatňováno financování ČRo ze státního rozpočtu, požadujeme doplnění ustanovení specifikující výši částky pouze pro první kalendářní rok, odůvodnění stanovení výše příspěvku a diskuzi k jeho výši v návaznosti na pokrytí nákladů na zajištění zákonem definované veřejné služby.

27. Připomínka k § 28 odst. 3 – zásadní

Zafixování navýšení příspěvku o průměrnou roční míru inflace o dva roky dříve avšak maximálně ve výši 5 % v § 28 odst. 3 návrhu není v důvodové zprávě nijak odůvodněno. Ustanovení je nejasné. Formulace ustanovení umožňuje výklad, že se v důsledku valorizace bude zvyšovat pouze základ uvedený v § 28 odst. 2 návrhu, nikoli částka odpovídající valorizovanému příspěvku za předchozí kalendářní rok. Takový způsob valorizace není vhodný ani obvyklý a ustanovení vyžaduje přepracování.

Požadujeme postavit na jisto, že v důsledku valorizace se bude zvyšovat částka odpovídající valorizovanému příspěvku dle předcházející valorizace.

28. Připomínka k § 28 odst. 4 – zásadní

Návrh výslovně neupravuje oprávnění ČRo vykonávat podnikatelskou činnost (ustanovení obdobné § 11 ZČRo).

Není zřejmý důsledek legislativní formulace § 28 odst. 4 návrhu. „ČRo je financován“ znamená, že mu tyto příjmy obligatorně plynou, přičemž povaha některých prostředků, jako jsou dotace, granty, dary, dědictví atp. je nahodilé povahy a nelze na ně spoléhat. O některé si lze zažádat (bez nároku na kladný výsledek), některé jsou zcela mimo vůli dotčeného subjektu. Vhodnější by (i s ohledem na eventuální možnost odmítnutí darů problematických z hlediska narušení možné nezávislosti či regulace praní špinavých peněz) byla formulace, že ČRo je oprávněn pro financování své činnosti přijímat dotace, granty a příspěvky z jiných veřejných rozpočtů. Tj. zákon by měl odlišovat mandatorní a fakultativní zdroje financování. Míra detailu zároveň umožňuje restriktivní výklad ohledně ostatních zdrojů příjmů, např. není zřejmé, zda může ČRo inkasovat příjmy za činnosti dle § 5 návrhu, na něž se dle § 28 odst. 1 návrhu nevztahuje příspěvek ze státního rozpočtu. Dle § 28 odst. 4 písm. a) návrhu lze realizovat příjmy pouze z doplňkové činnosti (navíc formulace apod. je legislativně zcela nevhodná, patří do důvodové zprávy, totéž platí o formulaci např. v § 28 odst. 4 písm. b) návrhu).

Navrhovaná úprava je v jistém smyslu podrobnější než stávající, a proto zároveň hrozí, že určité nevyjmenované zdroje příjmů, resp. financování (např. úvěry nebo návratné finanční výpomoci) nebudou přípustné.

§ 28 návrhu tak nedostatečně zohledňuje požadavky čl. 5 odst. 3 EMFA, „*aby postupy financování poskytovatelů veřejnoprávních mediálních služeb vycházely z předem stanovených transparentních a objektivních kritérií. Tyto postupy financování zaručí, aby poskytovatelé veřejnoprávních mediálních služeb měli k dispozici přiměřené, udržitelné a předvídatelné finanční zdroje odpovídající plnění veřejné služby a možnosti se v rámci jejího plnění rozvíjet. Tyto finanční zdroje musí být takové, aby byla ochráněna redakční nezávislost poskytovatelů veřejnoprávních mediálních služeb.*“

Požadujeme doplnit výslovné oprávnění k podnikatelské činnosti a upravit ustanovení tak, aby bylo v souladu s EMFA.

29. Připomínka k § 28 odst. 4 písm. b) až e) – zásadní

Návrh ZMVS výslovně konkretizuje možnost financování médií veřejné služby z darů, dědictví a příspěvků od fyzických a právnických osob, z dobrovolných příspěvků fyzických osob a podnikajících fyzických nebo právnických osob s bydlištěm nebo sídlem na území České republiky nebo z jiných zdrojů, pokud to Návrh ZMVS nebo jiný právní předpis umožňuje. Přijímání finančních prostředků od třetích osob bez oprávnění ČRo / ČT „nevhodné“ dary odmítnout, může jít v některých případech proti smyslu fungování médií veřejné služby, neboť může zakládat pochybnosti ohledně jejich nezávislosti, nestrannosti i etických principů (dary od společností zabývajících se drogami, hazardem, podporujících nelegální praktiky, zabývajících se praním špinavých peněz atd.).

V případě příspěvků z jiných veřejných zdrojů dle § 28 odst. 4 písm. b) Návrh výslovně zakládá ovlivňování nezávislosti Českého rozhlasu tím, že je subjekty hospodařící s těmito příspěvky z jiných zdrojů (v závorce Návrhu ZMVS jsou jako příklad uvedeny prostředky z evropských fondů či od obcí a krajů) budou poskytovat na konkrétní projekty, které mohou tyto subjekty stanovovat.

Vzhledem k tomu, že Návrh zákona de facto neumožňuje Českému rozhlasu příspěvky z jiných veřejných zdrojů odmítnout a nestanoví žádné limity pro tyto zdroje financování, mohly by si problematické subjekty, a to i zahraniční formou konkrétních projektů ČRo „koupit“ a tím ohrožit nezávislost (třeba příspěvky z ruského veřejného rozpočtu apod.).

V důvodové zprávě k Návrhu ZMVS je sice uvedeno, že Návrh možnost dalších doplňkových příjmů, včetně příjmů z vedlejší činnosti, grantů, darů a dobrovolných příspěvků je vázáno na podmínku, že tyto prostředky budou využity k plnění a rozvoji veřejné služby, ale v Návrhu ZMVS to takto nikde uvedené není.

Vůbec pak není promyšlen a řešen daňový režim těchto dobrovolných příspěvků, tj. zda podléhají dani z příjmů a zda zakládají snížení daňového základu na straně poskytovatele příspěvku. V obou otázkách lze ve spojení se zákonem o dani z příjmů najít argumenty pro i proti a navrhovaná úprava by se měla promítnout minimálně do výslovného osvobození těchto příspěvků z daně z příjmů právnických osob.

Musíme současně upozornit, že úprava dobrovolného příspěvku podle odst. 4 může založit problémy ve spojení s veřejnou podporou a vůbec hospodářské soutěže, jde o zjevně nepromyšlený symbol, který má být do financování vložen, aniž by se počítalo se skutečností, že, bude-li platit i třeba třetinová část stávajících plátců rozhlasového poplatku, může dojít k nepromyšleným důsledkům na mediálním trhu. Návrh zákona by např. umožňoval ČRo rozvinout na získávání dalších finančních zdrojů fundraising, což by byl velký zásah do „koláče“ těchto zdrojů pro neziskové organizace, kulturní projekty, vzdělávací a výzkumné instituce apod.

Požadujeme stávající znění ustanovení týkající se dotací, grantů, darů, dědictví atd. zrušit nebo upravit výslovně tak, aby žádný ze subjektů podle § 28 odst. 4 písm. b) až e) nemohl ovlivnit nezávislost Českého rozhlasu a aby měl Český rozhlas možnost nevhodné další finanční zdroje odmítnout a byl domyšlen daňový režim.

30. Připomínka k § 28 odst. 4 písm. d) – zásadní

V § 28 odst. 4 písm. c) a d) návrhu jsou shodně uváděny příspěvky fyzických a právnických osob, přičemž není jasné, jak se tyto příspěvky liší. V obou případech se z povahy věci musí jednat o příspěvky dobrovolné. Příspěvky podle § 28 odst. 4 písm. d) návrhu je však umožněno zasílat pouze osobami s bydlištěm nebo sídlem na území České republiky a je ohledně jejich původu vyžadována enormní míra transparentnosti. Není zřejmé, proč by příspěvky nebylo možné posílat i ze zahraničí, když služby ČRo lze využívat kdekoliv v zahraničí.

Návrh je také diskriminační ve vztahu k českým státním občanům, kteří nemají bydliště na území ČR, jež z této možnosti vylučuje. A pokud jde o kritérium bydliště, není zřejmé, zda jím návrh rozumí trvalý pobyt nebo i bydliště krátkodobé. Stejně tak mohou být diskriminovány právnické osoby podle českého práva (zejména s českými společníky či akcionáři), kdyby využily dobrodiní korporátního práva přemístit sídlo do zahraničí.

Není zřejmé, proč by měly být údaje o poskytovatelích příspěvků podle písmene d) veřejně dostupné způsobem umožňujícím dálkový přístup v rozsahu jména, příjmení, data narození a výše příspěvku. Návrh ZMVS je v požadavku na rozsah údajů o fyzických osobách poskytujících dobrovolné příspěvky a na jejich zveřejňování v rozporu s principy ochrany osobních údajů, především se zákonem o zpracování osobních údajů a nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (zejména poskytování a následné zveřejnění dat narození způsobem umožňujícím dálkový přístup, a to bez ohledu na výši dobrovolného příspěvku). Takto široký rozsah údajů neodpovídá zásadě minimalizace osobních údajů podle GDPR, tj. aby data byla zpracovávána pouze způsobem přiměřeným danému účelu v nezbytně nutném rozsahu a po nezbytně nutnou dobu, ani principu proporcionality vyžadovanému ústavním pořádkem. Přijetí navrhované úpravy tak může vést k porušení práva EU ze strany ČR.

Navržená úprava navíc nerozlišuje mezi drobnými příspěvky občanů a významnými dary subjektů.

Současně návrh vytváří významná praktická a bezpečnostní rizika. Kombinace jména, data narození a informace o finančním plnění zveřejněná online může usnadnit zneužití identity, neoprávněné profilování osob nebo cílené podvodné jednání. Ustanovení může mít rovněž odrazující efekt vůči drobným dárcům, kteří nebudou chtít být veřejně evidováni v internetovém registru. Stejně tak toto ustanovení otevírá média veřejné služby ekonomickému tlaku pomocí finančních darů.

Pokud by v návrhu zůstalo financování z dobrovolných příspěvků, požadujeme tuto diskriminaci odstranit, vyjasnit kritérium bydliště a uvést do souladu s princip GDPR.

31. Připomínka k § 30 odst. 2 – zásadní

Jedná se o ustanovení převzaté z dosavadního zákona, které nicméně nekoresponduje s pojmy zavedenými tímto Návrhem ZMVS.

I když jde o zdánlivě totožnou úpravu (vyjma citace paragrafů v číslování podle Návrhu ZMVS), § 6, k němuž § 30 odkazuje, zahrnuje nejen podnikatelskou činnost – některé z tzv. vedlejších činností, jež upravuje, mohou být i veřejnou službou, a nikoliv podnikatelskou činností, ostatně § 6 hovoří o dalších činnostech. Takto široce formulovaný odkaz k § 6 je tedy nesprávný a extenzivní.

Nadto hovoří pouze o poskytování veřejné služby podle § 4 návrhu, nikoliv podle § 5 návrhu, tj. opět není jasné, kam činnosti v § 5 návrhu definičně spadají a jaké jsou zdroje jejich financování.

Požadujeme ustanovení v této části upravit.

32. Připomínky k § 33 – zásadní

§ 33 neodpovídá standardům pro konstrukci přechodných ustanovení.

Návrh ZMVS vůbec neřeší nástupnictví Českého rozhlasu nebo stávající majetek. Postuluje pouze kontinuitu jeho orgánů, nikoli kontinuitu samotných subjektů, jejich majetku a všech jejich závazků, povinností, nároků a práv – viz též připomínka k § 34.

Jak je uvedeno i výše, přechodná ustanovení neřeší kontinuitu Statutu ČRo ani Kodexu ČRo, či prodloužení účinnosti stávajícího Statutu ČRo a Kodexu ČRo do přijetí těchto nových dokumentů, ani oprávněnost vyvozovat důsledky z porušení ZČRo po účinnosti návrhu.

S tím souvisí absence přechodné úpravy rozhlasových studií, které by zřejmě účinností Návrhu ZMVS jako zákona zanikly a jejich nové zřízení by musel Český rozhlas v novém Statusu nově zřídít.

Přechodná ustanovení § 33 návrhu také neřeší osud Memoranda o způsobu naplňování veřejné služby, tj. zda toto zaniká či zda jeho účinnost a závaznost zanikne až uplynutím pětiletého období ve smyslu ZČRo.

Přechodná ustanovení § 33 návrhu také neřeší např. situace, kdy § 24 odst. 7 návrhu po vzoru příslušného ustanovení ZČRo umožňuje odvolání Generálního ředitele ČRo pro porušení povinností stanovených návrhem (novým zákonem) nebo Statutem ČRo či pro nenaplňování zásad Kodexu ČRo, avšak k porušení povinností nebo nenaplnění zásad došlo ještě během účinnosti ZČRo. Není zřejmé, zda důvodem pro odvolání budou moci být porušení povinností podle ZČRo, či Statutu ČRo nebo Kodexu ČRo vzniklého ještě podle ZČRo.

Požadujeme: Buď v úvodních ustanoveních nebo minimálně v přechodných by nástupnictví mělo být učiněno nesporným.

Přechodná ustanovení § 33 návrhu také neřeší osud Memoranda o způsobu naplňování veřejné služby, tj. zda toto zaniká či zda jeho účinnost a závaznost zanikne až uplynutím pětiletého období ve smyslu ZČRo. Vzniká tak velké riziko z hlediska odpovědnosti státu za uzavřené smlouvy.

Požadujeme vyjasnit.

33. Připomínky k § 33 odst. 1 – zásadní

Přechodná ustanovení § 33 odst. 1 Návrhu ZMVS sice uvádějí, že mandát členů Rady ČRo, Dozorčí komise ČRo a Generálního ředitele ČRo zůstává zachován. Ustanovení však neřeší právní kontinuitu výkonu funkce Generálního ředitele a dalších orgánů, přechod práv a povinností z dosavadní právní úpravy včetně například smluv, ochranných známek apod.

Přinejmenším v důvodové zprávě by pro vyloučení pochybností bylo vhodné ozřejmit, že mandáty členů Rady ČRo, Dozorčí komise ČRo i Generálního ředitele ČRo vzniklé před účinností nového zákona se započítávají do zákonem omezeného počtu jejich funkčních období (např. § 22 odst. 3 návrhu přebírá ustanovení § 8a odst. 3 ZČRo, podle kterého není možné člena Dozorčí komise ČRo volit do funkce „na více než 3 bezprostředně po sobě následující funkční období“). V této souvislosti by ustanovení § 21 odst. 3 Návrhu mohlo vyjasnit, zda uvedené omezení platné i nyní dle ZČRo umožňuje zvolit člena Dozorčí komise ČRo případně i po čtvrté a případně i vícekrát, pokud by nešlo o období bezprostředně následující po předchozích funkčních obdobích.

Požadujeme vyjasnit a doplnit.

34. Připomínky k § 33 odst. 2 a 3 – zásadní

Návrh ZMVS v přechodných ustanoveních řeší rozhlasové poplatky, a to ještě nedostatečným a rozporuplným způsobem. Návrh na jednu stranu v § 34 bez dalšího ruší celý zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poplatcích“), na druhou stranu v § 33 odst. 2 návrhu nadbytečně uvádí, že dnem účinnosti zákona zaniká povinnost platit poplatky a v § 33 odst. 3 návrhu opět nadbytečně uvádí, že příjmy z uhrazených pohledávek z dlužných rozhlasových poplatků se stávají příjmem ČRo. Odst. 2 § 33 tak přináší odpuštění veškerých dlužných, resp. k datu účinnosti nezaplacených rozhlasových poplatků, popř. dalších plateb dle zákona o rozhlasových poplatcích. Jeví se nespravedlivé a neodůvodněné, aby osoby, které dlužily na platbách splatných před účinností zákona, byly takto zvýhodněny. Ve shodě s odst. 2 pak odst. 3 zmiňuje „uhrazené pohledávky,“ tedy nepočítá, že by měly být placeny neuhrazené pohledávky.

V rozporu s tím ovšem poslední věta odst. 3 mluví o oprávněnosti Českého rozhlasu tyto pohledávky vymáhat a povinnosti je uhradit (ačkoliv ve větě předtím hovoří o uhrazených pohledávkách). Bude tedy ČRo oprávněn „tyto pohledávky“, tj. uhrazené (?) pohledávky vymáhat

(!) a poplatníci jsou povinni je uhradit „i když povinnost hradit poplatky podle odstavce 2 zanikla“. Přechodné ustanovení je tedy matoucí.

Tato přechodná ustanovení jsou zároveň nedostatečná tím, že neřeší řadu záležitostí, které rušený zákon o poplatcích upravuje a které bude třeba řešit i po jeho zrušení v souvislosti s vymáháním dlužných, tedy neuhrazených poplatků, přírážek a úroků z prodlení, na něž ČRo vznikne do účinnosti návrhu nárok. Není předně zřejmé, zda bude ČRo i nadále oprávněn, byť po přechodnou dobu, vést evidenci poplatníků v souladu s § 8 rušeného zákona o poplatcích a vykonávat svá práva podle uvedeného ustanovení vůči poplatníkům, jakkoli toto je pochopitelně podmínkou úspěšného vymáhání dlužných částek. Není zřejmé, zda bude oprávněn účtovat také přírážky ve smyslu § 9 zákona o poplatcích, na něž ČRo do zrušení zákona o poplatcích vznikne nárok. Dále není zřejmé, zda bude ČRo v případě prodlení s úhradou dlužných poplatků nebo přírážek oprávněn účtovat úrok z prodlení, jak rušený zákon o poplatcích aktuálně výslovně umožňuje v § 10. Dále není zřejmé, zda bude ČRo oprávněn v souladu s § 11 zákona č. 348/2005 Sb. i po jeho zrušení po přechodnou dobu využívat k výběru poplatků pověřenou osobu, resp. zda Česká pošta bude v souladu s § 12 odst. 3 zákona o poplatcích i po jeho zrušení oprávněna po přechodnou dobu vykonávat funkci pověřené osoby. Je zřejmé, že vymáhání dlužných poplatků, přírážek a úroků z prodlení není aktivitou, kterou budou orgány ČRo v souladu s povinností péči řádného hospodáře moci pomínout, přitom se jedná o sice přechodnou aktivitu, která však může trvat v případě soudních sporů i několik let po zrušení zákona o poplatcích.

Požadujeme úpravy, které odstraní uvedené vady včetně odstranění zvýhodnění dlužných subjektů.

35. Připomínky k § 34 – zásadní

Návrh ZMVS zrušuje řadu ustanovení právních předpisů, o nichž má za to, že souvisí se změnami, které má zavést. Jde o nepromyšlený a mechanicky zpracovaný výčet zrušovacích ustanovení.

V této připomínce ke zrušovacím ustanovením je třeba znovu zopakovat, že Návrh ZMVS v § 34 ruší zákon o ČRo a zákon o ČT, jimiž byly obě veřejné instituce jako právnické instituce založeny, aniž by postuloval jejich existenční kontinuitu – viz též připomínka k § 33.

Zrušovací ustanovení mají být řazena jako předposlední část právního předpisu.

Doporučujeme upravit zejména v souladu s Legislativními pravidly vlády.

36. Připomínka k § 35 v návaznosti na § 34

Nadpis by měl být nadpisem části (tzn. za textem části).

Návrh ZMVS mění pouze zákon o Státním fondu kultury ČR. Reflexe právních předpisů, které by se souběžně se ZMVS musely změnit, je zcela nedostatečná. Např. neřeší provazbu na ZRTV a zcela pomíjí potřebu nezávislé kontroly hospodaření se státním příspěvkem. Rozbor této problematiky přesahuje rámec připomínek. Vždy bude záviset na konečném znění zákona, které implikuje jak zrušované normy, tak normy, u kterých je zapotřebí změna při zohlednění závažných dopadů na mediální trh zasahující do práv dalších soutěžitelů.

Doporučujeme upravit zejména v souladu s Legislativními pravidly vlády.

37. Připomínky k § 36 – zásadní

Návrh ZMVS předpokládá v § 27 odst. 2 přijetí novel Ústavy a zákona o NKÚ a v § 27 odst. 3 nového zákona o účetnictví, aniž je zřejmé, že do navrhovaného data účinnosti Návrhu ZMVS budou tyto předpisy platné a účinné.

Pokud budou ustanovení zachována, požadujeme upravit účinnost § 27 odst. 2 v návaznosti na přijetí novel Ústavy (aktuálně sněmovní tisk 47) a zákona o NKÚ (zatím nebyla ani předložena) a

účinnost § 27 odst. 3 v návaznosti na přijetí nového zákona o účetnictví (aktuálně sněmovní tisk 63).

K navrhovanému datu účinnosti: Je otázka, nakolik je navržené datum účinnosti reálné a zda je přiměřené vzhledem k závažnosti dopadů Návrhu ZMVS.

Požadujeme upravit, jak uvedeno výše.